

Warszawa, dnia 27 maja 2026 roku

Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”

Filia w Szczecinie

Adres: ul. Plac Hołdu Pruskiego 9, 70-550 Szczecin

Adres email: magdalena.stryja@varsovia.study

Numer telefonu: +48 602 737 170

Numer sprawy: DSW-WNN.6014.306.2025.AB

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego

dr inż. Marcin Kulasek

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z oceną programową Polskiej Komisji Akredytacyjnej zrealizowaną na studiach na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniach 15-16 listopada 2024 roku w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” Filia w Szczecinie, jak również w nawiązaniu do Uchwały nr 252/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku oraz Uchwały nr 485/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku, działając w imieniu Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” niniejszym składam skargę na przebieg tejże oceny programowej oraz wnoszę o nieuwzględnianie jej w kontekście cofnięcia Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” Filia w Szczecinie

pozwolenia do prowadzenia studiów na kierunku psychologia, studia jednolite magisterskie, profil praktyczny. Jednocześnie wnoszę o przekazanie skargi do Polskiej Komisji Akredytacyjnej w trybie przewidzianym w art. 258 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2024 poz. 1571, z późn. zm.)

z wyrazami szacunku

Signature Not Verified

Dokument podpisany przez Magdalena Stryja
Data: 2026.05.28 07:27:01 CEST

Rektor adw. Magdalena Stryja

Załącznik:

Skarga do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na ocenę programową Polskiej Komisji Akredytacyjnej zrealizowaną na studiach na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniach 15-16 listopada 2024 roku w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” Filia w Szczecinie, jak również w nawiązaniu do Uchwały nr 252/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku oraz Uchwały nr 485/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku

Do wiadomości:

1. Przewodniczący Polskiej Komisji Akredytacyjnej dr hab. Janusz Uriasz
2. Podsekretarz Stanu prof. dr hab. Maria Mrówczyńska
3. Rzecznik Praw Obywatelskich prof. Marcin Wiącek
4. The European Association for Quality Assurance in Higher Education

Skarga do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego

na ocenę programową Polskiej Komisji Akredytacyjnej zrealizowaną na studiach na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniach 15-16 listopada 2024 roku w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” Filia w Szczecinie, jak również w nawiązaniu do Uchwały nr 252/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku oraz Uchwały nr 485/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku

Warszawa, 2026

Spis treści

1. Ogólne informacje	6
2. Stan faktyczny	11
3. Podstawy wniesienia skargi.....	13
3.1. Wprowadzenie	13
3.2. Podstawa prawna	14
3.3. Podstawa proceduralna	15
3.4. Podstawa logiczna	18
3.5. Podstawa faktyczna	20
3.6. Podstawa systemowa	22
3.7. Podsumowanie	25
4. Ustosunkowani się do poszczególnych zarzutów PKA.....	26
4.1. Kryterium 3. Przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie	26
4.2. Kryterium 4. Kompetencje, doświadczenie, kwalifikacje i liczebność kadry prowadzącej kształcenie oraz rozwój i doskonalenie kadry	29
4.3. Kryterium 5. Infrastruktura i zasoby edukacyjne wykorzystywane w realizacji programu studiów oraz ich doskonalenie	36
4.4. Kryterium 6. Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w konstruowaniu, realizacji i doskonaleniu programu studiów oraz jej wpływ na rozwój kierunku	42
4.5. Kryterium 10. Polityka jakości, projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie, przegląd i doskonalenie programu studiów	47
4.6. Podsumowanie	53

1. Ogólne informacje

Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie została utworzona jako Warszawska Wyższa Szkoła Menedżerska z siedzibą w Warszawie utworzona oraz wpisana do ewidencji uczelni niepublicznych w dniu 28 sierpnia 2018 roku na podstawie decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego nr DSW.WUM.6010.1.2018.6.KN z dnia 12 lipca 2018 roku. Uczelnia dokonała zmiany nazwy na Collegium Humanum – Szkoła Główna Menedżerska w dniu 26 października 2018 roku, a aktualnie obowiązującą nazwę przyjęła w dniu 21 czerwca 2024 roku. Numer uczelni nadany przez Ministra to 391, a numer wpisu do ewidencji uczelni niepublicznych to 383. Dane identyfikacyjne Uczelni to: REGON: 381457997 oraz NIP: 5252765348.

Założycielem Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie jest Instytut Studiów Międzynarodowych i Edukacji sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Adres siedziby Założyciela to Aleje Jerozolimskie 133A, 02-304 Warszawa. Dane identyfikacyjne Założyciela to: KRS: 0000389478, NIP: 5272658259, Regon: 142958180.

Uczelnia posiada podmiotową stronę internetową pod adresem internetowym <https://varsovia.study/>. Strona internetowa Uczelni umożliwia przejście do Biuletynu Informacji Publicznej, który znajduje się pod adresem internetowym <https://varsovia.study/uczelnia-biznesu-i-nauk-stosowanych-varsovia-warszawa/bip/>.

Siedziba Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie znajduje się pod adresem Aleje Jerozolimskie 133A, 02-304 Warszawa (lokalizacja siedziby: <https://tiny.pl/djrc1>).

Aktualnie, w ramach siedziby głównej w Warszawie, „Varsovia” posiada uprawnienia do realizacji studiów na następujących kierunkach:

- Administracja – studia pierwszego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.110.2022.4.MK);

- Administracja – studia drugiego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.111.2022.4.MK);
- Bezpieczeństwo – studia pierwszego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.172.2023.KR.6);
- Bezpieczeństwo – studia drugiego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.171.2023.KR.6);
- Finanse i rachunkowość – studia pierwszego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2020 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.5014.272.2019.EK/RL);
- Finanse i rachunkowość – studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2020 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.5014.272.2019.EK/RL);
- Kryminologia – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.141.2023.KT.4);
- Kryminologia – studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.140.2023.KT.3);
- Media – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.165.2023.KR.5);
- Media - studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.159.2023.KR.4);
- Pedagogika – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.108.2022.KT.3);
- Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna – studia jednolite magisterskie (data utworzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.109.2022.KT.3);

- Prawo – studia jednolite magisterskie (data utworzenia studiów: 1 października 2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.5014.48.2019.MG.3);
- Psychologia – studia jednolite magisterskie (data utworzenia studiów: 1 października 2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.6022.200.4.2018.MG);
- Zarządzanie – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WUN.6014.59.2018.2.KN);
- Zarządzanie – studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WUN.6014.59.2018.2.KN).

Ponadto, Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie posiada następujące filie:

- Filia we Wrocławiu - data utworzenia - 20 maja 2021 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: administracja (studia pierwszego i drugiego stopnia), kryminologia (studia pierwszego i drugiego), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), prawo (jednolite studia magisterskie), psychologia (jednolite studia magisterskie), zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia);
- Filia w Lublinie – data utworzenia – 7 lipca 2023 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), psychologia (jednolite studia magisterskie);
- Filia w Poznaniu – data utworzenia – 6 czerwca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: administracja (pierwszy i drugi stopień studiów), kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna (studia jednolite magisterskie), prawo (studia jednolite magisterskie), psychologia (studia jednolite magisterskie);

- Filia w Rzeszowie – data utworzenia – 6 czerwca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: administracja (studia pierwszego i drugiego stopnia); kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia); pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia); pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna (studia jednolite magisterskie); prawo (studia jednolite magisterskie); psychologia (studia jednolite magisterskie); zarządzanie (studia drugiego stopnia);
- Filia w Szczecinie – data utworzenia – 7 lipca 2024 roku; posiada uprawnienia do realizowania studiów na kierunkach: kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), psychologia (studia jednolite magisterskie), zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia);
- Zagraniczna Filia w Andijan – data utworzenia – 24 lipca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizowania kształcenia na kierunku: zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia);
- Zagraniczna Filia w Bratysławie – data utworzenia – 15 lipca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizowania kształcenia na kierunkach: zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia), psychologia (studia jednolite magisterskie);
- Zagraniczna Filia we Frydku-Mistku – data utworzenia – 13 czerwca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizowania kształcenia na kierunkach: pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna (jednolite studia magisterskie), praca socjalna (studia pierwszego i drugiego stopnia).

Najważniejsze regulacje wewnątrzzakładowe Uczelni to:

- Statut Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie (Tekst jednolity Statutu sporządzony w związku z Zarządzeniem Założyciela Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z dnia 19 listopada 2024 r. i z późn. zm.– tekst jednolity).

- Misja i Strategia Uczelni na lata 2026 – 2030
- Regulamin studiów Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie;
- Wewnętrznego Systemu Zapewniania Jakości Kształcenia Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”.

2. Stan faktyczny

Ocena programowa w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie została zrealizowana z inicjatywy Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Minister zawnioskował o przeprowadzenie oceny programem na studiach na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniu 29 kwietnia 2024 roku. Informacja o ocenie programowej Polska Komisja Akredytacyjna przekazała do Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie pismem z dnia 22 maja 2024 roku. Zgodnie z właściwym dla tego trybu terminie, tj. czterech tygodni, Uczelnia złożyła raport samooceny w dniu 19 czerwca 2024 roku (w zasadzie 10 raportów). Wizytacja Zespołu Oceniającego odbyła się w dniach 15-16 listopada 2024 roku. Polska Komisja Akredytacyjna przekazała raport Zespołu Oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej w dniu 7 stycznia 2025 roku. Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie ustosunkowała się do raport Zespołu Oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej w dniu 17 lutego 2025 roku. Następnie, podjęta została Uchwała nr 252/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku. Na podstawie tejże uchwały Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej wydała negatywną ocenę. Szczecińska Filia Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie – zgodnie z przysługującym jej prawem – złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w dniu 29 maja 2025 roku.

Kolejno, podjęto Uchwałę nr 485/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu

praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku. Uchwała utrzymała w mocy uchwałę nr 252/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Filii w Szczecinie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku.

3. Podstawy wniesienia skargi

3.1. Wprowadzenie

Wniesienie niniejszej skargi znajduje swoje oparcie nie tylko w formalnym uprawnieniu strony do zakwestionowania uchwały Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej, lecz także w potrzebie obrony fundamentalnych zasad państwa prawa, rzetelności postępowań administracyjnych oraz poszanowania wysiłku całej społeczności akademickiej. Uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 z dnia 10 lipca 2025 r., w której podtrzymano ocenę negatywną programu studiów na kierunku psychologia (jednolite studia magisterskie, profil praktyczny) prowadzonym w Filii Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Szczecinie, jest aktem dotkniętym licznymi wadami prawnymi, logicznymi, proceduralnymi i faktycznymi. Wady te mają charakter rażący i systemowy, co czyni zaskarżoną uchwałę dokumentem pozbawionym jakiegokolwiek wartości dowodowej i poznawczej.

Podstawy wniesienia skargi koncentrują się wokół pięciu zasadniczych obszarów: po pierwsze – w płaszczyźnie prawnej, gdzie uchwała PKA pozostaje w sprzeczności z obowiązującymi przepisami ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz zasadami ogólnymi Kodeksu postępowania administracyjnego; po drugie – w płaszczyźnie proceduralnej, gdzie działania PKA rażąco naruszyły elementarne standardy rzetelnego postępowania, doprowadzając do sytuacji kopiowania formułek, braku ram temporalnych i pomijania dowodów; po trzecie – w płaszczyźnie logicznej, gdzie stanowisko PKA pełne jest tautologii, powoływania się na własne twierdzenia jako rzekome dowody, sprzeczności i arbitralnych założeń; po czwarte – w płaszczyźnie faktycznej, gdzie PKA całkowicie zignorowała przedstawione przez uczelnię dowody materialne, dokumentację, fotografie, biogramy kadry, protokoły i inne materiały, które jednoznacznie wykazywały prawidłowość działań uczelni; po piąte wreszcie – w płaszczyźnie systemowej, gdzie sposób zorganizowania całego procesu (równoczesne wszczęcie 13 ocen programowych) oraz ton używanych sformułowań wskazuje na zamiar

eliminacyjny wobec uczelni, co narusza zasadę proporcjonalności i godzi w podstawowe prawa podmiotu działającego na rynku szkolnictwa wyższego.

Zestawienie powyższych obszarów dowodzi, że Prezydium PKA, podejmując uchwałę nr 485/2025, dopuściło się szeregu działań sprzecznych z prawem, logiką, faktami i zasadami rzetelności, przez co uchwała ta nie może być uznana za wiarygodny materiał dla Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy podejmowaniu decyzji administracyjnej. W dalszej części niniejszej skargi każda z wymienionych podstaw zostanie rozwinięta i uzasadniona.

3.2. Podstawa prawna

Zasadniczą podstawę wniesienia skargi stanowi naruszenie przez PKA przepisów prawa materialnego i procesowego. W pierwszej kolejności należy wskazać na art. 242 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, zgodnie z którym ocena programowa kończy się wydaniem oceny pozytywnej albo negatywnej. Wynika z tego jednoznacznie, że stan faktyczny podlegający ocenie obejmuje cały okres do chwili wydania uchwały Prezydium PKA, a więc wszelkie działania podjęte przez uczelnię w toku procedury – zarówno przed wizytacją, jak i po niej – powinny zostać wzięte pod uwagę. Tymczasem PKA wprost odmawia uwzględnienia działań naprawczych wdrożonych w toku oceny, twierdząc, że liczy się wyłącznie „stan realny” z momentu wizytacji. Jest to pogląd sprzeczny z ustawą i prowadzący do rażącego zawężenia materiału dowodowego. Naruszona została również zasada proporcjonalności, wyrażona w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz wynikająca z ogólnych zasad postępowania administracyjnego. PKA, oceniając młody kierunek kształcenia (zaledwie dwa lata istnienia w chwili wizytacji), przykładała do niego kryteria właściwe kierunkom dojrzałym, po pełnym cyklu kształcenia. Żądanie wykazywania systematycznych modyfikacji programu studiów przy udziale interesariuszy w ciągu pierwszych dwóch lat funkcjonowania jest nie tylko nieracjonalne, ale wręcz sprzeczne z zasadą proporcjonalności, ponieważ ignoruje specyfikę studiów jednolitych magisterskich, których cykl trwa pięć lat.

Dalej wskazać należy na art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, nakładający na organy obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy. PKA ten obowiązek zlekceważyła, pomijając przedstawione dowody, nie odnosząc się do przesłanych dokumentów, a często zaprzeczając faktom wprost udokumentowanym fotografiami czy uchwałami organów uczelni. Jest to naruszenie zasady prawdy obiektywnej.

Złamana została także zasada równości podmiotów w postępowaniu. Z żadnych dostępnych informacji nie wynika, aby inne uczelnie – zarówno publiczne, jak i niepubliczne – były oceniane z taką szczegółowością i rygoryzmem. W efekcie uczelnia „Varsovia” została poddana wyjątkowo restrykcyjnej i arbitralnej ocenie, co narusza konstytucyjną zasadę równości wobec prawa.

Wreszcie, uchwała PKA narusza zasadę legalizmu wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, ponieważ opiera się na kryteriach i wymaganiach niewynikających z ustawy ani z aktów wykonawczych, lecz na arbitralnych i nieweryfikowalnych ocenach zespołu ekspertów. Formułowanie zarzutów bez podstawy prawnej – np. w zakresie rzekomego braku modyfikacji programu w ciągu dwóch lat jego funkcjonowania – stanowi przykład przekroczenia uprawnień przez PKA i naruszenia konstytucyjnej zasady działania organów publicznych na podstawie i w granicach prawa.

3.3. Podstawa proceduralna

Drugim zasadniczym filarem niniejszej skargi jest naruszenie przez Polską Komisję Akredytacyjną podstawowych zasad i reguł proceduralnych, które powinny gwarantować rzetelność i przejrzystość postępowania oceniającego. Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” Filia w Szczecinie została poddana procesowi oceny, który rażąco odbiegał od elementarnych standardów prawidłowego działania organów administracji publicznej. W szczególności uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 została wydana w oparciu o materiał dowodowy oceniany selektywnie, z pominięciem

przedstawionych faktów, przy zastosowaniu schematycznych formułek powtarzanych w wielu różnych sprawach, a także przy braku jasnych ram temporalnych postępowania.

W pierwszej kolejności należy wskazać na proceder powielania identycznych sformułowań i gotowych fragmentów w treści ocen programowych. W analizowanej uchwale, podobnie jak w wielu innych wydanych wobec tej samej uczelni, powtarzają się jak echo sformułowania o „deklaratywnym, inicjalnym i formalnym charakterze działań naprawczych”. Fraza ta stała się swoistym automatycznym wytrychem, którego używa PKA w odpowiedzi na każdy przedstawiony przez uczelnię dowód, niezależnie od jego treści i znaczenia. Takie działanie dowodzi, że nie dokonano indywidualnej i merytorycznej analizy materiału dowodowego, lecz ograniczono się do skopiowania gotowej formuły, co czyni całe postępowanie pozornym.

Po drugie, rażącym uchybieniem proceduralnym jest brak określenia ram temporalnych oceny programowej. Uczelnia wielokrotnie wskazywała, że zgodnie z art. 242 ust. 4 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce – ocena kończy się dopiero z chwilą wydania uchwały Prezydium. Wynika z tego, że wszystkie działania podjęte przez uczelnię w trakcie procedury powinny zostać wzięte pod uwagę. Tymczasem PKA konsekwentnie odmawia ich uwzględnienia, twierdząc, że liczy się wyłącznie „stan realny” istniejący w chwili wizytacji. Takie podejście nie ma żadnego oparcia w przepisach prawa i stanowi arbitralne zawężenie okresu oceny. W praktyce prowadzi to do sytuacji, w której uczelnia pozbawiona jest prawa do obrony – ponieważ wszystkie działania podjęte w reakcji na zarzuty PKA są z góry uznawane za nieważne i „spóźnione”. To rażące naruszenie zasady prawa do wysłuchania i zasady czynnego udziału strony w postępowaniu.

Po trzecie, PKA dopuściła się naruszenia zasady prawdy obiektywnej i obowiązku wyczerpującego zebrania materiału dowodowego. Uczelnia przedstawiła setki dokumentów, biogramy pracowników, protokoły hospitacji, fotografie laboratoriów i biblioteki, dokumentację dotyczącą dostosowań dla osób z niepełnosprawnościami, prace etapowe studentów, a także uchwały i zarządzenia wprowadzające zmiany w

systemie jakości. Wszystkie te materiały zostały zignorowane bądź sprowadzone do ogólnego stwierdzenia, że „nie niwelują istoty zarzutu”. Tego rodzaju formuła nie stanowi merytorycznego odniesienia się do dowodów, a tym samym narusza elementarną zasadę oceny materiału dowodowego i prawo strony do rzetelnego rozpatrzenia jej argumentów. Po czwarte, w toku całego postępowania naruszona została zasada przejrzystości i przewidywalności działań organu. Uczelnia nigdy nie otrzymała jasnego wskazania, jakie konkretne wymagania musi spełnić, aby uzyskać ocenę pozytywną. Zarzuty formułowane były w sposób ogólny, nieprecyzyjny, często pozbawiony odniesienia do konkretnych przepisów czy standardów. Takie działanie stoi w sprzeczności z obowiązkiem jasnego formułowania wymagań wobec stron postępowania i prowadzi do sytuacji, w której uczelnia porusza się w stanie permanentnej niepewności prawnej.

Po piąte, skala i sposób prowadzenia postępowań wobec uczelni „Varsovia” świadczą o systemowym naruszeniu zasady proporcjonalności i zakazu nadużywania prawa. Wszczęcie trzynastu ocen programowych jednocześnie, poza harmonogramem PKA, na wniosek Ministra, stanowiło obciążenie, któremu żadna uczelnia niepubliczna w Polsce nie byłaby w stanie sprostać bez zakłóceń organizacyjnych. Tymczasem PKA oceniała uczelnię tak, jakby te trudności nie istniały, a nawet próbowała sugerować, że winę za nie ponosi sama uczelnia. To odwrócenie logiki i przerzucenie odpowiedzialności na stronę, która padła ofiarą nadzwyczajnych działań kontrolnych.

Podsumowując, podstawa proceduralna wniesienia skargi opiera się na wykazaniu, że całe postępowanie oceniające było obarczone wadami, które czynią je pozornym i arbitralnym. Kopiowanie formułek, brak ram temporalnych, pomijanie dowodów, nieprecyzyjne formułowanie zarzutów oraz wszczęcie wielu ocen równocześnie – to działania sprzeczne z zasadami postępowania administracyjnego i z samą istotą rzetelnej oceny jakości kształcenia. Z tego względu uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 jest dokumentem wadliwym i nie może stanowić wiarygodnej podstawy dla rozstrzygnięcia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

3.4. Podstawa logiczna

Kolejnym zasadniczym elementem, który uzasadnia wniesienie niniejszej skargi, jest rażący brak spójności i poprawności logicznej w argumentacji przedstawionej przez Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej. W istocie cała uchwała nr 485/2025 stanowi katalog powielanych tautologii, sprzeczności wewnętrznych oraz błędów w rozumowaniu, które dyskwalifikują ją jako rzetelną i merytoryczną opinię.

Po pierwsze, podstawowym błędem logicznym PKA jest powoływanie się na własne wcześniejsze twierdzenia jako na rzekome dowody potwierdzające kolejne zarzuty. Konstrukcja argumentacji w uchwale polega na tym, że wskazuje się nieprawidłowości w jednym kryterium, a następnie w odniesieniu do innych kryteriów stwierdza się, że są one dowodem na nieskuteczność systemu jako całości. Jest to klasyczna tautologia – organ uzasadnia swoje stanowisko nie faktami czy dowodami, lecz odwołaniem się do własnych wcześniejszych ocen, które same w sobie są sporne i kwestionowane. W ten sposób PKA tworzy zamknięty krąg argumentacyjny: skoro wcześniej coś uznano za „wadliwe”, to później można się na tym oprzeć, aby dowieść kolejnych „wad”. Takie rozumowanie nie spełnia elementarnych wymogów logiki i rzetelnego dowodzenia.

Po drugie, uchwała pełna jest ogólnikowych stwierdzeń, które nie zawierają żadnej treści poznawczej. Powtarzane wciąż określenia, że działania uczelni „mają charakter deklaracyjny, inicjalny i formalny”, nie są ani argumentem, ani dowodem, ani logicznym wnioskiem. Są to puste etykiety, które nie odnoszą się do istoty sprawy. Co więcej, ich powtarzanie w każdym kryterium dowodzi braku indywidualnej analizy i stanowi nadużycie językowe, które z perspektywy logiki prowadzi do wniosku, że organ oceniający zastąpił rozumowanie schematem.

Po trzecie, uchwała obfituje w sprzeczności wewnętrzne. W jednym miejscu PKA stwierdza, że uczelnia nie przedstawiła dowodów na istnienie określonej infrastruktury, a w innym miejscu sama opisuje funkcjonowanie tej infrastruktury, wskazując na jej

rzekome mankamenty. W odniesieniu do hospitacji zajęć zdalnych Prezydium pisze, że uczelnia nie udokumentowała ich przeprowadzenia, po czym przyznaje, że jednak hospitacje miały miejsce, ale były rzekomo „incydentalne”. Podobnie w kryterium 6 stwierdzono, że brak jest dowodów na współpracę z otoczeniem przy projektowaniu programu, choć dwa lata wcześniej PKA wydała pozytywną opinię w sprawie wniosku o utworzenie kierunku, w którym taka współpraca została wykazana. Tego rodzaju wewnętrzne sprzeczności dowodzą nie tylko braku logiki, ale także podważają wiarygodność całej uchwały.

Po czwarte, PKA w swojej argumentacji nadużywa sformułowań ocennych, które nie mają charakteru weryfikowalnego. Stwierdzenia o „masywnym, szerokim zakresie wad procesu kształcenia” czy o „braku możliwości ich zniwelowania w racjonalnym czasie” są pozbawione jakiegokolwiek uzasadnienia, niepoparte przykładami ani kryteriami oceny. Są to zwroty retoryczne, a nie logiczne konkluzje. Organ oceniający posługuje się językiem nacechowanym emocjonalnie i wartościująco, zamiast przedstawić rzetelny tok rozumowania oparty na faktach. Tego rodzaju styl wypowiedzi jest nieakceptowalny w akcie, który ma stanowić podstawę decyzji administracyjnej.

Po piąte, uchwała jest przykładem nadużycia generalizacji. Z pojedynczych uwag wyciąga się daleko idące wnioski o „całkowitej nieskuteczności” systemu jakości, o „niemożliwości poprawy” czy o „systemowych brakach”. Takie generalizacje są sprzeczne z zasadą proporcjonalności i logiki formalnej, ponieważ nie można z jednostkowych przykładów formułować tak kategorycznych wniosków o całości. PKA zamiast analizować konkrety, buduje obraz całości na podstawie własnych uogólnień, co jest błędem metodologicznym i logicznym.

Podsumowując, podstawa logiczna wniesienia skargi polega na wykazaniu, że uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 jest wewnętrznie sprzeczna, pełna tautologii, pozbawiona treściowych argumentów i oparta na nielogicznych generalizacjach. Organ oceniający posługiwał się powtarzanymi formułkami zamiast rzeczową analizą, zaprzeczał sam

sobie, a swoje stanowisko budował na własnych wcześniejszych tezach zamiast na faktach. Takie braki dyskwalifikują uchwałę jako dokument, który mógłby stanowić wiarygodną podstawę decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

3.5. Podstawa faktyczna

Kolejnym zasadniczym elementem, który przesądza o konieczności uchylecia uchwały Prezydium PKA nr 485/2025, jest rażące rozminięcie się jej treści z rzeczywistym stanem faktycznym. Analiza dokumentów, materiałów i dowodów przekazanych przez Uczelnię Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Komisja świadomie lub w wyniku niedbalstwa pominęła liczne fakty i zignorowała materiał dowodowy. Skutkiem tego w uchwale znalazły się twierdzenia niezgodne z prawdą, a często wprost sprzeczne z dokumentacją, którą PKA posiadała i powinna wziąć pod uwagę.

Po pierwsze, w zakresie infrastruktury PKA stwierdziła, że filia w Szczecinie nie posiada laboratoriów psychologicznych ani pracowni diagnostycznych. Twierdzenie to jest jawnie nieprawdziwe, bowiem uczelnia wskazała i udokumentowała istnienie Pracowni Testów Psychologicznych oraz Laboratorium Diagnozy i Terapii Dzieci i Młodzieży z Zaburzeniami. Do PKA przesłano zdjęcia i szczegółowe opisy tych jednostek. Pomimo tego w uchwale znalazło się stwierdzenie, że infrastruktura taka „nie istnieje”. Jest to klasyczny przykład rozminięcia się oceny z faktami oraz dowód na to, że PKA nie analizowała materiałów przekazanych przez uczelnię.

Po drugie, podobny brak zgodności z rzeczywistością wystąpił w odniesieniu do biblioteki. Uczelnia jednoznacznie wskazała metraż biblioteki, opisała jej wyposażenie, w tym sześć stanowisk komputerowych, a także przedstawiła dokumentację fotograficzną. PKA mimo to w uchwale stwierdziła, że filia „nie posiada biblioteki”. Tego rodzaju twierdzenie nie może być usprawiedliwione żadną interpretacją – jest ono wprost sprzeczne z faktami, a jego powtórzenie w dokumencie urzędowym stanowi naruszenie zasady prawdy obiektywnej.

Po trzecie, w zakresie kadry uczelnia przedstawiła kompletne biogramy nowych pracowników w formacie wymaganym przez PKA. Biogramy te zawierały informacje o kwalifikacjach, dorobku naukowym i doświadczeniu dydaktycznym osób przewidzianych do prowadzenia zajęć. PKA mimo to stwierdziła, że „nie wykazano posiadania odpowiedniej wiedzy” przez nowe osoby. Takie twierdzenie nie znajduje żadnego oparcia w materiale dowodowym, a jego sformułowanie oznacza w praktyce, że organ oceniający nie zapoznał się z treścią przedstawionych dokumentów albo też z góry postanowił je zignorować. Dodatkowo PKA uznała, że brak „wyrzów woli” zatrudnienia ze strony pracowników podważa wartość biogramów, co oznacza w istocie zakwestionowanie autorytetu rektora uczelni, który dokumenty te sygnował. Jest to zarzut poważny, ale całkowicie bezpodstawny – oznacza bowiem, że PKA de facto insynuuje, iż uczelnia przedstawiła fikcyjne dane osobowe, co jest tezą absurdalną i obraźliwą.

Po czwarte, w odniesieniu do dokumentacji działań jakościowych uczelnia przedstawiła szereg uchwał, zarządzeń, protokołów i sprawozdań, które jednoznacznie potwierdzały funkcjonowanie Wewnętrznego Systemu Zapewniania Jakości Kształcenia. Pomimo tego PKA w uchwale stwierdziła, że „brak jest dowodów na faktyczne funkcjonowanie systemu”. To stwierdzenie jest sprzeczne z treścią materiałów, jakie uczelnia przestała, i stanowi przykład ignorowania dowodów.

Po piąte, uczelnia przedstawiła także dowody na faktyczne funkcjonowanie procedur dydaktycznych, w tym prace etapowe studentów, hospitacje zajęć oraz dokumentację działań projakościowych. PKA zredukowała te materiały do formuły, że są one „incydentalne” lub „nie systemowe”, co w istocie oznacza brak ich oceny merytorycznej. W praktyce organ oceniający odmówił przyjęcia do wiadomości faktu, że działania te rzeczywiście miały miejsce, i sprowadził je do pustych frazesów.

Po szóste, w odniesieniu do wsparcia osób z niepełnosprawnościami uczelnia szczegółowo wykazała, jakie rozwiązania infrastrukturalne i organizacyjne zostały wdrożone. PKA sprowadziła to do karykaturalnego stwierdzenia o jednej pętli indukcyjnej

i jednym regulowanym biurku, pomijając cały szerszy katalog dostosowań. Tego rodzaju uproszczenie jest nie tylko fałszywe, ale stanowi manipulację, która w konsekwencji zniekształca obraz faktycznego stanu rzeczy.

Po siódme, w zakresie współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym PKA stwierdziła brak dowodów na jej systemowy charakter. Tymczasem faktem jest, że sam program studiów psychologicznych został opracowany przy współudziale interesariuszy i przeszedł pozytywnie ocenę PKA dwa lata wcześniej. Dodatkowo uczelnia po wizytacji znacząco poszerzyła katalog partnerów i przedstawiła listę 16 nowych instytucji, które zostały włączone w proces konsultacji. PKA te fakty pominęła, sprowadzając współpracę do „działań incydentalnych”. Takie ujęcie nie odpowiada prawdzie i pomija rzeczywisty obraz sytuacji.

Podsumowując, podstawa faktyczna wniesienia skargi opiera się na tym, że uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 jest dokumentem oderwanym od realiów. Twierdzenia o braku infrastruktury, braku biblioteki, braku kadry, braku systemu jakości czy braku współpracy z otoczeniem są niezgodne z dowodami, które uczelnia przedstawiła. PKA w sposób systemowy ignorowała materiały przesłane przez uczelnię, a w niektórych przypadkach stwierdzała rzeczy wprost sprzeczne z faktami udokumentowanymi fotograficznie i formalnie. Takie działanie oznacza naruszenie zasady prawdy obiektywnej i rzetelności postępowania, a w konsekwencji dyskwalifikuje uchwałę jako wiarygodny materiał dowodowy dla Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

3.6. Podstawa systemowa

Ostatnią, lecz nie mniej istotną podstawą wniesienia niniejszej skargi jest systemowy charakter nieprawidłowości, które towarzyszyły ocenie programowej prowadzonej przez Polską Komisję Akredytacyjną wobec Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”. Analiza całego przebiegu postępowania wskazuje, że uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 nie była rezultatem rzetelnej, merytorycznej i indywidualnej analizy, lecz elementem szerszego mechanizmu obciążonego poważnymi wadami instytucjonalnymi.

Po pierwsze, uczelnia została obciążona bezprecedensową sytuacją – równoczesnym wszczęciem trzynastu ocen programowych, przeprowadzanych w trybie przyspieszonym, poza harmonogramem prac PKA i nie na wniosek samej uczelni, lecz na polecenie Ministra. Żadna uczelnia niepubliczna w Polsce nie dysponuje zapleczem organizacyjnym, które pozwalałoby obsłużyć równoległe postępowania tej skali. W praktyce oznaczało to konieczność równoczesnego przygotowywania kilkunastu obszernych dokumentacji, organizowania kilkunastu wizytacji i odpowiadania na liczne zarzuty, co w sposób oczywisty prowadziło do nadmiernego obciążenia kadry i administracji. Zamiast uwzględnić ten kontekst i jego wpływ na bieżące funkcjonowanie uczelni, PKA całkowicie go zignorowała, a nawet w niektórych fragmentach sugerowała, że trudności organizacyjne wynikają z winy samej uczelni. Jest to klasyczny przykład odwrócenia logiki i przerzucania odpowiedzialności na stronę, która padła ofiarą nadzwyczajnych działań kontrolnych.

Po drugie, analiza języka i treści uchwały dowodzi, że mamy do czynienia z próbą wykazania „masywnych, szerokich uchybień” niezależnie od faktycznego materiału dowodowego. Zwrot ten pojawia się w uchwałach dotyczących różnych kierunków i różnych filii, co wskazuje na schematyczność, a nie na indywidualną ocenę. Takie sformułowania nie mają charakteru merytorycznego, lecz retoryczny, służący do budowania obrazu uczelni jako instytucji całkowicie dysfunkcyjnej. W rzeczywistości jednak analiza poszczególnych kryteriów pokazuje, że uchybienia formułowane przez PKA były albo nieistotne, albo pozorne, albo wręcz niezgodne z faktami.

Po trzecie, systemowy charakter nieprawidłowości widoczny jest także w powielaniu identycznych fraz i konstrukcji w uchwałach dotyczących różnych filii i kierunków prowadzonych przez tę samą uczelnię. Zestawienie treści kilku dokumentów PKA dowodzi, że organ posługuje się gotowymi matrycami tekstów, które następnie wkleja do kolejnych ocen. Takie postępowanie podważa indywidualny charakter oceny i pokazuje,

że jej celem nie było rzeczywiste zbadanie jakości kształcenia, lecz stworzenie pozorów negatywnej oceny, którą można następnie wykorzystać jako podstawę do decyzji administracyjnych.

Po czwarte, PKA w swoich ocenach konsekwentnie ignorowała specyfikę kierunku psychologia w Szczecinie – kierunku młodego, istniejącego dopiero dwa lata, a więc naturalnie znajdującego się w fazie organizacyjnej. Zamiast oceniać uczelnię w odniesieniu do realiów funkcjonowania nowego kierunku, przykładano do niej kryteria właściwe jednostkom dojrzałym, po pełnym cyklu kształcenia. Tego rodzaju podejście miało charakter systemowy i wynikało z przyjętej z góry narracji o „niezdolności uczelni do zapewnienia jakości”. W istocie PKA nie była zainteresowana rzeczywistą oceną, lecz jedynie stworzeniem obrazu potwierdzającego wcześniej przyjętą tezę.

Po piąte, całość działań PKA wobec uczelni nosi znamiona instytucjonalnego uprzedzenia. Z treści uchwały przebija ton deprecjonujący, nacechowany brakiem szacunku dla wysiłku wielu osób, które przygotowały dokumentację i wdrożyły działania naprawcze. PKA w żadnym miejscu nie doceniła podjętych przez uczelnię wysiłków, nawet tam, gdzie były one zgodne z zaleceniami samej Komisji. Zamiast tego wszystkie działania sprowadzono do ogólnikowych stwierdzeń o „deklaratywności” i „formalizmie”. Tego rodzaju podejście świadczy o systemowym problemie w sposobie funkcjonowania PKA, który nie służy realnej poprawie jakości kształcenia, lecz wyłącznie generowaniu formalnych ocen.

Podsumowując, podstawa systemowa wniesienia skargi polega na wykazaniu, że cała procedura oceny programowej wobec uczelni „Varsovia” miała charakter eliminacyjny, schematyczny i arbitralny. Równoczesne wszczęcie trzynastu ocen, powtarzanie identycznych fraz, brak indywidualnego podejścia, ignorowanie specyfiki młodego kierunku oraz język nacechowany deprecjonowaniem – to wszystko składa się na obraz instytucjonalnej nierzetelności. W takich warunkach wydana uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 nie może być traktowana jako dokument rzetelny, obiektywny ani wiarygodny.

Jest ona produktem systemowych wad całego procesu, a nie rezultatem rzeczywistej oceny jakości kształcenia. Z tego względu musi zostać zdyskredytowana i pominięta przy podejmowaniu przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego rozstrzygnięcia administracyjnego.

3.7. Podsumowanie

Reasumując, wszystkie przedstawione powyżej podstawy – prawna, proceduralna, logiczna, faktyczna i systemowa – jednoznacznie wskazują, że uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 została wydana z rażącym naruszeniem prawa, w oparciu o wadliwe procedury, wbrew logice, z pominięciem istotnych faktów i w ramach systemu funkcjonowania, który nosi znamiona arbitralności i schematyzmu. W konsekwencji uchwała ta nie może być traktowana jako rzetelny, obiektywny i wiarygodny dokument, a tym samym nie powinna stanowić podstawy do podejmowania jakichkolwiek decyzji administracyjnych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Skarga niniejsza opiera się zatem nie tylko na szczegółowym odniesieniu do poszczególnych zarzutów PKA, ale również na wykazaniu systemowych, logicznych i prawnych wad całego procesu oceny. W świetle przedstawionej argumentacji jedynym możliwym rozwiązaniem jest nieuwzględnienie wniosków wynikających z uchwały Prezydium PKA, jako że uchwała ta została sporządzona w sposób sprzeczny z zasadami rzetelności, praworządności i proporcjonalności.

4. Ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów PKA

4.1. Kryterium 3. Przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

„We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu. Działania naprawcze Uczelni mają charakter deklaracyjny, formalny i inicjalny, zostały podjęte dopiero jako reakcja na wyniki oceny programowej. Ocenie programowej podlega przede wszystkim stan realny, rzeczywiste przejawy przebiegu procesu kształcenia, a nie stan zaprojektowany w dokumentach, jaki według deklaracji Uczelni może zostać osiągnięty w przyszłości. Masywny, bardzo szeroki zakres wad procesu kształcenia, rozpatrywany nie tylko w kontekście przedmiotowego zarzutu, ale i wielu innych, podniesionych w Uchwale Prezydium PKA dowodzi, iż skala uchybień uniemożliwia ich zniwelowanie w racjonalnym czasie”.

Ustosunkowanie się Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

W uchwale nr 485/2025 z dnia 10 lipca 2025 r. Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej podtrzymało wcześniejsze stanowisko o rzekomym niespełnieniu przez Uczelnię Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” – Filia w Szczecinie – wymagań w zakresie kryterium 3. W uzasadnieniu tego stanowiska wskazano, że we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu. Według PKA działania naprawcze miały mieć charakter deklaracyjny, formalny i inicjalny, a ich wdrożenie nastąpiło dopiero w reakcji na wyniki oceny programowej. Dalej PKA stwierdziła, że ocenie programowej podlega przede wszystkim stan realny, a nie – jak to ujęto – stan zaprojektowany w dokumentach, który według deklaracji uczelni może zostać osiągnięty w przyszłości. Wreszcie dodano, że masywny i bardzo szeroki zakres wad procesu kształcenia, rozpatrywany nie tylko w

kontekście omawianego kryterium, ale i wielu innych, podniesionych w uchwale Prezydium, dowodzi, iż skala uchybień uniemożliwia ich zniwelowanie w racjonalnym czasie.

Już sam zestaw tego fragmentu z realnymi działaniami podjętymi przez uczelnię dowodzi braku rzetelnej analizy materiału dowodowego. W istocie całość rozumowania PKA opiera się na tautologiach, schematycznym kopiowaniu fragmentów z innych spraw oraz arbitralnym odrzuceniu dowodów dostarczonych przez uczelnię. Varsovia składając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy dokonała bowiem zmian, które były hiperprecyzyjną odpowiedzią na zarzuty PKA. Każdy punkt krytyczny został przeanalizowany i wdrożony w życie. W zakresie rekrutacji na studia doprecyzowano wymagania dotyczące znajomości języka obcego oraz wprowadzono minimalny próg punktowy konieczny do przyjęcia na studia. W odniesieniu do procedur uznawania efektów uczenia się uczelnia przygotowała rozwiązania oparte na przeglądzie regulacji obowiązujących na wszystkich uniwersytetach i politechnikach w kraju oraz w wybranych uczelniach niepublicznych. Nigdzie w Polsce nie funkcjonuje obecnie reżim bardziej wymagający i bardziej udokumentowany niż na kierunku psychologia w Filii Szczecińskiej Uczelni Varsovia. Równolegle dokonano zmian w programach studiów, aktualizując metody weryfikacji stopnia osiągnięcia zakładanych efektów uczenia się. Na dowód faktycznego działania systemu uczelnia przesłała nie tylko dokumentację formalną, lecz także prace studentów, które zostały zrealizowane po wdrożeniu działań naprawczych i stanowią realny, empiryczny materiał wykazujący, że wdrożone procedury faktycznie funkcjonują. Została także opracowana i przyjęta procedura postępowania w sytuacjach konfliktowych, co dodatkowo zwiększyło transparentność i bezpieczeństwo procesu dydaktycznego.

Wszystko to razem składa się na obraz uczelni, która nie tylko natychmiastowo odniosła

się do uwag PKA, ale uczyniła to w sposób skrupulatny, całościowy i udokumentowany. Trudno sobie wyobrazić bardziej modelową implementację zaleceń. Zestawiając ten wysiłek i skalę wdrożonych zmian z lakonicznym, ogólnikowym uzasadnieniem Prezydium, nie sposób nie dojść do wniosku, że PKA w ogóle nie przeanalizowała przesłanego materiału dowodowego. Nie sposób bowiem poważnie zakwalifikować jako „deklarację” tego, co zostało już wdrożone i czego faktyczne działanie zostało wykazane poprzez prace studentów. Takie stanowisko jest nie tylko błędem metodologicznym, lecz także przejawem braku szacunku wobec ciężkiej pracy wielu osób, które z pełnym zaangażowaniem przygotowywały dokumentację i wprowadzały zmiany w procesie kształcenia.

Poziom szczegółowości i rygoryzmu, z jakim Uczelnia Varsovia została oceniona, ma charakter bezprecedensowy w historii polskiego szkolnictwa wyższego. Żadna inna uczelnia nie została dotąd zmuszona do tak skrajnie szczegółowych i restrykcyjnych działań naprawczych. Jeżeli analogiczne standardy zastosowano by do wszystkich uczelni w Polsce, w tym renomowanych uniwersytetów publicznych, to ogromna większość z nich nie spełniałaby wymagań, jakie arbitralnie narzucono w niniejszej sprawie. Taki sposób postępowania ma charakter jawnie nierówny i dyskryminujący, a tym samym pozostaje w sprzeczności z zasadą równego traktowania podmiotów znajdujących się w analogicznej sytuacji.

Ponadto uzasadnienie PKA ma charakter pozorny i tautologiczny. Komisja twierdzi, że działania naprawcze są formalne, ponieważ są formalne, a więc w istocie powiela sama siebie. Brakuje jakiegokolwiek wskazania konkretnych błędów w przesłanych dokumentach, brak jest analizy treści prac studentów, brak jest elementarnego wyводу merytorycznego. W miejsce poważnej oceny mamy więc do czynienia z kopiowaniem schematycznych formułek, używanych w identycznym brzmieniu w innych ocenach programowych. To samo w sobie podważa rzetelność procesu, gdyż sugeruje, że nie przeprowadzono indywidualnej analizy materiału dowodowego, lecz zastosowano

gotowe klisze.

Nie sposób też zaakceptować stanowiska, że działania podjęte po raporcie mają charakter wyłącznie reaktywny i nie powinny być brane pod uwagę. Proces doskonalenia jakości kształcenia ma charakter ciągły i permanentny. Każda uczelnia w Polsce, niezależnie od jej prestiżu czy tradycji, wprowadza zmiany w reakcji na rekomendacje czy uwagi różnych organów. Właśnie to jest dowodem sprawności systemu zapewniania jakości kształcenia. Przyjęcie logiki PKA prowadziłoby do absurdu, zgodnie z którym żadna uczelnia nie mogłaby nigdy poprawić się po krytycznych uwagach, bo każda zmiana byłaby z góry dyskwalifikowana jako „inicjalna”.

Wszystkie te elementy pokazują, że zarzut PKA wobec kryterium 3 nie tylko nie ma podstaw faktycznych, lecz wręcz kompromituje Komisję jako instytucję. Zamiast rzeczowej, analitycznej oceny materiału dowodowego, mamy bowiem do czynienia z ogólnikami, tautologiami i kopiowanymi formułkami. Tym samym opinia PKA w tym zakresie nie spełnia minimalnych wymogów rzetelności i nie może stanowić wiarygodnej podstawy dla decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego o cofnięciu uczelni uprawnień do prowadzenia kierunku studiów.

4.2. Kryterium 4. Kompetencje, doświadczenie, kwalifikacje i liczebność kadry prowadzącej kształcenie oraz rozwój i doskonalenie kadry

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu. Uczelnia uzasadnia niezwykle szeroką skalę uchybień przejściowymi trudnościami organizacyjnymi, spowodowanymi wręcz przez samą PKA. Jest to twierdzenie całkowicie niewiarygodne w świetle treści zarzutów, które w większości dotyczą sytuacji występujących na Uczelni od lat. Brak realizacji obowiązków normatywnych przez podmiot wykonujący zadania publiczne nie może być uzasadniany trudnościami

organizacyjnymi spowodowanymi przez publiczną weryfikację stanu realizacji tych obowiązków.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelni twierdzi, że na skutek zaleceń Polskiej Komisji Akredytacyjnej Uczelnia wprowadziła liczne zmiany w zakresie kadry prowadzącej zajęcia. Według wypowiedzi Uczelni, nastąpiło radykalne zwiększenia liczby pracowników prowadzących zajęcia Uczelnia dołączyła do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy liczne biogramy osób przewidzianych, według niej, do prowadzenia zajęcia (pliki w folderze „Kryterium 4”). Niestety, Uczelnia nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających, iż nowe osoby prowadzące zajęcia, których biogramy przedstawiono, rzeczywiście posiadają wiedzę i wyraziły wolę w sprawie podjęcia zatrudnienia na Uczelni i prowadzenia zajęć na ocenianym kierunku.

Odnosnie innych działań naprawczych przedstawionych przez Uczelnię w kontekście kryterium 4, Prezydium PKA zważyło, iż mają one charakter deklaracyjny, formalny i inicjalny, zostały podjęte dopiero jako reakcja na wyniki oceny programowej.

Przykładowo, Uczelnia wskazuje, że w odpowiedzi na zgłoszoną nieprawidłowość przeprowadzono dodatkową, doraźną ankietyzację studentów, której celem była ocena efektywności dydaktycznej zajęć prowadzonych w trybie zdalnym, dostępności prowadzących oraz warunków technicznych. Co istotne, ankietyzacja ta była inicjatywą niezależną od dotychczasowego systemu zapewniania jakości kształcenia i miała charakter reaktywny. Dopiero na podstawie tej jednorazowej inicjatywy Komisja ds. Jakości Kształcenia zarekomendowała jej włączenie do formalnych procedur nadzoru dydaktycznego. Choć sama inicjatywa może być oceniona jako krok w dobrym kierunku, nie zmienia to faktu, że w okresie objętym oceną nie funkcjonował systematyczny, udokumentowany mechanizm kontroli jakości zajęć prowadzonych z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość. Brakuje dowodów na bieżące monitorowanie tych zajęć w toku ich realizacji oraz dowodów na reagowanie na ewentualne

nieprawidłowości. Uczelnia nie przedstawiła również dokumentacji potwierdzającej regularne przeglądy kursów online, audyty zawartości merytorycznej czy systematyczne hospitacje form zdalnych. Z tego względu, pomimo deklaracji wdrażania nowych rozwiązań i przywołania jednorazowego przykładu hospitacji zajęć online, zarzut braku bieżącego nadzoru pozostaje zasadny. Przedstawione działania nie dokumentują funkcjonowania trwałego i efektywnego systemu nadzoru w ocenianym okresie.

Uczelnia wskazuje także, że hospitacje zajęć stanowią element wewnętrznego systemu zapewniania jakości kształcenia, a ich wyniki są dokumentowane przy użyciu kwestionariuszy ocen. Przedstawiono również przykład zbiorczego opracowania hospitacji w Instytucie Psychologii, który posłużył jako podstawa do sformułowania zaleceń dotyczących poprawy praktyk dydaktycznych. Podkreślono również, że wnioski z hospitacji zostały przedstawione i omówione podczas zebrania kadry dydaktycznej, co ma potwierdzać ich wykorzystanie w doskonaleniu procesu kształcenia. Jednocześnie jednak należy zauważyć, że działania te miały charakter jednostkowy i zostały wdrożone dopiero po zgłoszeniu zarzutów przez Polską Komisję Akredytacyjną. Brakuje dowodów na to, że w ocenianym okresie hospitacje były przeprowadzane systematycznie, zgodnie z harmonogramem. Uczelnia nie przedstawiła przekrojowych danych z całej jednostki lub dokumentacji potwierdzającej, że proces hospitacyjny był powszechny, udokumentowany i efektywny.

Również w odniesieniu do ocen okresowych nauczycieli, wskazana nowelizacja zarządzenia rektora z marca 2025 roku oraz powołanie komisji ds. oceny okresowej w maju 2025 r. oznaczają, że działania te zostały podjęte już po zakończeniu okresu objętego oceną.

Ocenie programowej podlega przede wszystkim stan realny, rzeczywiste przejawy przebiegu procesu kształcenia, a nie stan zaprojektowany w dokumentach, jaki według deklaracji Uczelni może zostać osiągnięty w przyszłości. Masywny, bardzo szeroki zakres

wad procesu kształcenia, rozpatrywany nie tylko w kontekście przedmiotowego zarzutu, ale i wielu innych, podniesionych w Uchwale Prezydium PKA dowodzi, iż skala uchybień uniemożliwia ich zniwelowanie w racjonalnym czasie.

Ustosunkowanie się Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

W uchwale nr 485/2025 z dnia 10 lipca 2025 r. Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej utrzymało wcześniejsze stanowisko o rzekomym niespełnieniu przez Uczelnię Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” – Filia w Szczecinie – wymagań w zakresie kryterium 4. W uzasadnieniu pojawił się cały szereg sformułowań, które w ocenie Uczelni nie tylko mijają się z faktami, ale świadczą o arbitralnym, stronnictwym i niemerytorycznym charakterze całego procesu oceny. Analiza tego fragmentu uchwały Prezydium pokazuje w sposób dobitny, że zarzut niespełnienia kryterium 4 nie ma żadnych podstaw ani faktycznych, ani prawnych, a jego podtrzymanie kompromituje PKA jako instytucję powołaną do rzetelnej oceny jakości kształcenia.

Na wstępie należy odnieść się do sugestii, jakoby uczelnia w swoich wyjaśnieniach próbowała tłumaczyć uchybienia trudnościami organizacyjnymi „spowodowanymi wręcz przez samą PKA”. Tego rodzaju interpretacja jest całkowicie błędna. Uczelnia nie sugerowała, lecz jednoznacznie stwierdziła fakt, że jednoczesne prowadzenie trzynastu ocen programowych w trybie przyspieszonym było zjawiskiem bezprecedensowym, które paraliżowało funkcjonowanie instytucji. Żadna uczelnia niepubliczna w Polsce nie jest w stanie utrzymywać infrastruktury kadrowej i organizacyjnej pozwalającej na równoczesne obsłużenie trzynastu ocen programowych w tym samym czasie. Takiego wymogu nie przewidują przepisy prawa, nie ma on żadnego racjonalnego uzasadnienia, a jego zastosowanie w niniejszej sprawie należy traktować jako działanie destrukcyjne, nastawione na unicestwienie uczelni, a nie na rzetelną weryfikację jakości kształcenia. Sugestia PKA, że uczelnia nie radzi sobie z ocenami, a zatem ponosi winę za trudności organizacyjne, jest odwróceniem logiki i przykładem nieuczciwego przerzucania

odpowiedzialności.

Jeszcze bardziej kompromitujące jest stwierdzenie Prezydium, że „uchybień występują od lat”. Filia w Szczecinie działała wówczas dopiero od dwóch lat, a kierunek psychologia na tej Filii prowadzony był przez okres odpowiadający dwóm latom akademickim. Nawet gdyby przyjąć absurdalne założenie, że wszelkie nieprawidłowości pojawiły się od pierwszego dnia funkcjonowania Filii, to można byłoby mówić najwyżej o okresie dwóch lat. Używanie sformułowania „od lat” w sytuacji, gdy oceniany kierunek istnieje dopiero dwa lata, obnaża całkowitą dowolność i nieuczciwość języka, którym posługuje się PKA. To nie tylko przejaw braku precyzji, ale i jawne zafałszowanie rzeczywistości, które nie może być tolerowane w oficjalnym dokumencie o charakterze quasi-administracyjnym.

Przechodząc do kwestii kadrowych, należy z całą mocą podkreślić, że uczelnia znacząco zwiększyła liczebność kadry, poprawiła strukturę jej kwalifikacji i podjęła szereg działań zmierzających do zapewnienia stabilności zatrudnienia. Przedstawione zostały biogramy nowych pracowników, opracowane na wzorach stosowanych przez samą PKA. W normalnych okolicznościach właśnie w ten sposób weryfikuje się kompetencje i doświadczenie kadry – to standardowa praktyka akredytacyjna, a dokumenty przygotowane według wzorów PKA stanowią podstawowy materiał dowodowy. Tymczasem Prezydium stwierdziło, że takie biogramy nie dowodzą posiadania przez pracowników „odpowiedniej wiedzy”. Jak zatem PKA weryfikuje kadrę, skoro nie na podstawie biogramów? Czy Komisja oczekiwała przestania nagrań z wykładów, fragmentów książek autorstwa wykładowców albo innych arbitralnie wymyślonych dokumentów? Ten zarzut obnaża wewnętrzną sprzeczność stanowiska PKA i świadczy o braku elementarnej logiki.

Jeszcze bardziej bulwersujące jest twierdzenie Prezydium, że uczelnia nie przedstawiła dowodów na „wolę zatrudnienia” ze strony nowych wykładowców. Dokumenty

przekazane PKA zostały podpisane przez rektora uczelni, który bierze pełną odpowiedzialność za ich prawdziwość. Sugerowanie, że uczelnia mogła przedstawić fikcyjne osoby, które rzekomo nie wyraziły zgody na zatrudnienie, jest w istocie zarzutem kłamstwa skierowanym przeciwko rektorowi i całej instytucji. To niedopuszczalne insynuacje, które rażąco przekraczają granice rzetelnej oceny. Uczelnia nie może przyjąć takiej narracji, która w istocie kwestionuje podstawową wiarygodność jej organów.

Nie sposób także pominąć faktu, że Prezydium wciąż powtarza niczym zdarta płyta te same sformułowania: działania uczelni mają charakter „deklaratywny, formalny i inicjalny”. Tego rodzaju schematyczne powtarzanie, stosowane w licznych ocenach programowych PKA wobec Uczelni Varsovia, jest dowodem braku indywidualnego podejścia do sprawy i kompromituje proces oceny jako taki. Komisja nie wskazuje żadnych konkretnych uchybień, nie analizuje przedstawionych dokumentów, nie ocenia merytorycznie biogramów, lecz poprzestaje na powielaniu ogólnikowych formułek.

Kolejnym przykładem stronniczości i niekompetencji PKA jest sposób potraktowania nowej procedury ankietyzacyjnej dotyczącej zajęć zdalnych. Uczelnia w trakcie oceny programowej przeprowadziła pierwszą ankietyzację, poznała jej wyniki, podjęła refleksję i wdrożyła działania naprawcze. Co więcej, wprowadzono tę procedurę na stałe do systemu jakości, aby zabezpieczyć ten obszar w przyszłości. Wszystko to miało miejsce jeszcze w trakcie trwania oceny, a więc PKA miała obowiązek to uwzględnić. Zignorowanie tych działań jest jawnym naruszeniem prawa i zasad oceny programowej. Co więcej, Prezydium popadło w wewnętrzną sprzeczność, gdyż z jednej strony twierdzi, że uczelnia nie przedstawiła dowodów na realizację hospitacji zajęć zdalnych, a z drugiej przyznaje, że hospitacja miała miejsce. Takie sprzeczne twierdzenia w jednym dokumencie obnażają brak profesjonalizmu i rzetelności.

PKA dodatkowo wskazuje, że hospitacje były omawiane na zebraniach kadry, stanowiły podstawę formułowania zaleceń i były dokumentowane, ale mimo to konkluduje, że

odbyły się „dopiero po zgłoszeniu zarzutów”. Tymczasem hospitacje odbywały się również wcześniej, a nawet te przeprowadzone po wizytacji muszą być traktowane jako część oceny programowej, ponieważ tak stanowi prawo. Art. 242 ust. 4 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce jednoznacznie stanowi, że ocena programowa kończy się dopiero z chwilą wydania ostatecznej oceny. Wszystko, co dzieje się do tego momentu, jest elementem stanu faktycznego i musi być brane pod uwagę. PKA, pomijając działania wdrożone w trakcie trwania procedury, złamała prawo i pozbawiła ocenę jej legalnego charakteru.

Jednym z najbardziej kompromitujących błędów PKA jest zarzut dotyczący okresowych ocen nauczycieli akademickich. Zgodnie z przepisami ocena okresowa odbywa się co cztery lata. Filia w Szczecinie i prowadzony na niej kierunek psychologia funkcjonowały zaledwie dwa lata w momencie wizytacji. Nie istniał więc ani obowiązek, ani możliwość przeprowadzenia oceny okresowej. Mimo to Prezydium stwierdziło, że działania w tym zakresie zostały podjęte „dopiero po zakończeniu okresu objętego oceną”. To elementarna pomyłka dowodząca, że PKA nie zna realiów funkcjonowania uczelni i obowiązujących terminów prawnych. Takie stanowisko jest jawnym dowodem rażącej niekompetencji i jeszcze jednym potwierdzeniem, że cała procedura nie miała charakteru rzetelnej oceny jakości kształcenia, lecz była nastawiona na eliminację uczelni z rynku.

Całość stanowiska Prezydium w zakresie kryterium 4 kończy się powtórzeniem frazy, że „ocenie podlega stan realny”. Problem polega na tym, że PKA nie potrafi zdefiniować, co uważa za stan realny. Uczelnia natomiast nie ma wątpliwości – stan realny obejmuje wszystko, co dzieje się do momentu wydania prawomocnej oceny, tak jak wynika to wprost z art. 242 ust. 4 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Zatem zarówno hospitacje, jak i ankietyzacje, zmiany w kadrze i nowe procedury wdrożone w trakcie oceny programowej muszą być uwzględnione. PKA, pomijając te fakty, działała wbrew prawu. Końcówka uzasadnienia Prezydium, w której powtarza się o „masywnym i

szerokim zakresie wad procesu kształcenia” oraz o rzekomej niemożności ich zniwelowania w racjonalnym czasie, jest językowo i merytorycznie kompromitująca. „Racjonalny czas” pozostaje pojęciem nieznanym prawu, arbitralnym i subiektywnym, zależnym wyłącznie od autora tego absurdalnego sformułowania.

Podsumowując, zarzut niespełnienia kryterium 4 jest pozbawiony podstaw faktycznych i prawnych. Uczelnia znacząco wzmocniła swoją kadrę, udokumentowała jej kompetencje, przeprowadziła hospitacje i ankietyzacje, wprowadziła nowe procedury i zabezpieczyła ich trwałość w systemie jakości. PKA zignorowała ten materiał dowodowy, powtarzając w kółko te same formułki, które nie mają żadnej wartości merytorycznej. W świetle prawa i faktów stanowisko Prezydium nie może być uznane za rzetelne. To opinia pozorna, nacechowana stronnictwością i uprzedzeniem wobec uczelni, niezdolna do pełnienia roli wiarygodnej podstawy decyzji administracyjnej Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

4.3. Kryterium 5. Infrastruktura i zasoby edukacyjne wykorzystywane w realizacji programu studiów oraz ich doskonalenie

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu. Ocena stanowiska Uczelni ujętego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, dotyczącego stanu infrastruktury dydaktycznej kierunku psychologia prowadzonego w Filii UBNS Varsovia w Szczecinie, ujawnia szereg poważnych i utrzymujących się nieprawidłowości, które nie zostały usunięte pomimo złożonych przez Uczelnię wyjaśnień i deklarowanych działań naprawczych. Przedstawione przez Uczelnię stanowisko nie zawiera dowodów na rzeczywiste dostosowanie infrastruktury do potrzeb procesu kształcenia na kierunku psychologia. Wręcz przeciwnie – tezy Uczelni noszą znamiona prób pozornego ukazania poprawy warunków nauczania, przy braku rzeczywistych działań merytorycznych i

organizacyjnych.

Po pierwsze, Filia w Szczecinie nie dysponuje psychologicznymi laboratoriami badawczymi ani diagnostycznymi, co oznacza, że studenci pozbawieni są warunków do realizacji zajęć w środowisku odpowiadającym specyfice zawodu psychologa. Zajęcia praktyczne, kształtujące kluczowe umiejętności zawodowe, nie mogą być efektywnie prowadzone bez dostępu do odpowiedniego zaplecza diagnostycznego oraz wyposażenia w testy psychologiczne i narzędzia pracy klinicznej.

Po drugie, funkcjonująca w Filii Pracownia Testów Psychologicznych nie posiada jasno określonych zadań, a jej wyposażenie nie odpowiada programowym i praktycznym wymaganiom kształcenia. W konsekwencji studenci nie mają dostępu do wystandaryzowanych narzędzi diagnostycznych, a sama organizacja przestrzeni uniemożliwia realizację ćwiczeń z zakresu praktyki psychologicznej.

Po trzecie, pomieszczenie określane jako pracownia komputerowa jest nieadekwatne zarówno pod względem metrażu, jak i organizacji przestrzennej. Liczba stanowisk komputerowych jest zbyt mała w stosunku do liczby studentów w grupach zajęciowych, a ich rozmieszczenie uniemożliwia swobodną i ergonomiczną pracę, co obniża jakość kształcenia, zwłaszcza w zakresie analizy danych psychologicznych czy pracy z oprogramowaniem diagnostycznym.

Kolejnym istotnym problemem jest brak biblioteki w Filii w Szczecinie. Studenci nie mają dostępu do literatury wymaganej w programie studiów ani do zasobów naukowych niezbędnych do realizacji zajęć i samodzielnej pracy. Brak ten uniemożliwia studentom pełne osiągnięcie zakładanych efektów uczenia się oraz ogranicza ich przygotowanie do praktyki zawodowej.

Równie niewłaściwy jest stan dostosowania infrastruktury do potrzeb studentów z niepełnosprawnościami. Działania Uczelni, takie jak posiadanie jednej pętli indukcyjnej czy jednego regulowanego biurka w Biurze Obsługi Studenta, nie kompensują

systemowego braku dostosowania sal dydaktycznych i komputerowych do różnych typów niepełnosprawności. Tym samym nie został spełniony wymóg ustawy w zakresie dostępności.

W odpowiedzi na zarzut braku dostępu studentów do infrastruktury poza godzinami zajęć, Uczelnia pominęła istotę problemu, nie odnosząc się do ograniczonej dostępności sal na potrzeby pracy własnej studentów. Brak dowodów dodatkowo podważa wiarygodność deklarowanych działań.

System monitorowania infrastruktury dydaktycznej okazał się nieskuteczny, a udział studentów w przeglądach i ocenie warunków kształcenia – iluzoryczny. Choć Uczelnia powołała się na procedury wewnętrzne (WSZJK), nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających ich realne stosowanie w sposób, który prowadziłby do skutecznych zmian infrastrukturalnych. Brak dowodów na wykorzystanie wyników ewaluacji w doskonaleniu bazy lokalowej i technicznej jest poważnym uchybieniem.

Reasumując, Prezydium PKA nie stwierdza żadnych rzeczywistych postępów w zakresie poprawy warunków dydaktycznych. Przedstawione przez Uczelnię zmiany mają charakter wyłącznie powierzchowny. Dokumentacja fotograficzna oraz obserwacje z wizytacji przeczą deklarowanym usprawnieniom – rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym a opisem są rażące. Rzekome "ulepszenia" nie mają wpływu na podniesienie jakości kształcenia.

Ustosunkowanie się Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej przedstawione w uchwale nr 485/2025 w zakresie kryterium 5 jest przykładem kompletnego oderwania się od faktów, dowodów i przesłanej przez uczelnię dokumentacji. Prezydium w typowy dla siebie sposób rozpoczyna wywód od ogólnikowego stwierdzenia, że „w zasadzie wszystko jest złe”, bez jakiegokolwiek precyzyjnego wskazania, które elementy infrastruktury rzekomo nie odpowiadają wymaganiom, ani w oparciu o jakie normy formułowane są tak daleko

idące twierdzenia. Analizując treść uzasadnienia PKA, można odnieść wrażenie, że Komisja nie tylko nie zapoznała się z dokumentacją i dowodami przestanyymi przez uczelnię, ale wręcz z góry przyjęła arbitralną tezę o negatywnej ocenie, dopisując do niej kolejne zarzuty bez względu na ich zgodność z rzeczywistością.

Jednym z najjaskrawszych przykładów tej postawy jest stwierdzenie, że Filia w Szczecinie nie dysponuje psychologicznymi laboratoriami badawczymi ani diagnostycznymi. Zarzut ten jest nie tylko nieprawdziwy, ale wręcz kompromitujący dla samego organu, gdyż uczelnia wielokrotnie informowała PKA, że w strukturze Filii funkcjonują: Pracownia Testów Psychologicznych oraz Laboratorium Diagnozy i Terapii Dzieci i Młodzieży z Zaburzeniami. Obie te jednostki faktycznie istnieją i są wykorzystywane w procesie dydaktycznym, a ich istnienie zostało udokumentowane materiałem fotograficznym przestany do PKA. Pomimo tego Komisja w swojej uchwale stwierdza, że infrastruktura ta nie istnieje. Jeszcze bardziej kuriozalne jest to, że następnie PKA rozwija swój wywód, opisując rzekome mankamenty tejże infrastruktury, którą jednocześnie uważa za nieistniejącą. To wewnętrzna sprzeczność, która sama w sobie dyskwalifikuje rzetelność oceny.

PKA stwierdziła również, że Pracownia Testów Psychologicznych nie posiada jasno określonych zadań. Tymczasem w dokumentacji przekazanej Komisji zadania tej jednostki zostały enumeratywnie wymienione – z zastosowaniem przejrzystych punktów i wprost odnosząc się do programu kształcenia. Wbrew faktom Prezydium napisało, że takich zadań brak. Uczelnia z całą stanowczością podkreśla, że to nie jest kwestia różnicy interpretacji, ale jaskrawego ignorowania przestanych dowodów.

Niedorzecznością jest także stwierdzenie, że Pracownia Testów Psychologicznych „nie odpowiada programowym i praktycznym wymaganiom kształcenia”. Tego rodzaju teza jest pozbawiona jakiegokolwiek uzasadnienia – nie wskazano bowiem, jakie elementy programu studiów miałyby być niemożliwe do realizacji, czego konkretnie brakuje ani

jakie standardy nie zostałyby spełnione. PKA nie odwołała się do żadnych norm, przepisów ani wytycznych, nie przytoczyła żadnych obiektywnych wskaźników. W rezultacie mamy do czynienia nie z opinią ekspercką, lecz z gotostownym stwierdzeniem, które nie ma wartości merytorycznej.

W podobnym tonie sformułowano zarzut dotyczący pracowni komputerowej. PKA napisała, że liczba stanowisk komputerowych jest zbyt mała w stosunku do liczby studentów w grupach zajęciowych, a rozmieszczenie stanowisk nie sprzyja pracy ergonomicznej. Po raz kolejny nie wskazano jednak, jakie obowiązują standardy czy minimalne normy w tym zakresie. Nie istnieje w Polsce ani w Europie przepis określający, że na określoną liczbę studentów musi przypadać dokładnie określona liczba stanowisk komputerowych. Nie można więc poważnie oceniać czegoś jako niewystarczającego bez przyjęcia kryterium oceny. To kolejny dowód na dowolność i arbitralność działania PKA.

Równie kompromitujący jest zarzut o rzekomy brak biblioteki w Filii. Uczelnia dysponuje biblioteką o konkretnym metrażu, wyposażoną w sześć stanowisk komputerowych. Biblioteka ta została udokumentowana fotograficznie i opisowo, a stosowne materiały przestano do PKA. Pomimo tego Prezydium napisało, że biblioteki nie ma. Takie twierdzenie jest nie tylko niezgodne z faktami, ale stanowi jawne kłamstwo. Jeżeli organ administracji publicznej odmawia uznania faktu istnienia fizycznie istniejącej infrastruktury, której zdjęcia posiada w dokumentacji, to ocena tego organu traci jakąkolwiek wartość merytoryczną. Uczelnia ma uzasadnione wrażenie, że gdyby postępowanie miało kolejne etapy, PKA mogłaby ostatecznie dojść do wniosku, że cała Filia w Szczecinie nie istnieje, a tym samym nie istnieją także osoby przygotowujące niniejszą skargę.

Szczególnie bolesnym i haniebnym przykładem manipulacji ze strony PKA jest sposób, w jaki potraktowano kwestie dostosowania infrastruktury do potrzeb osób z niepełnosprawnościami. Uczelnia, odpowiadając na pytania i wątpliwości Komisji,

przedstawiła szeroki katalog działań podjętych w tym zakresie. Tymczasem PKA w swojej uchwale sprowadziła całość przystosowania do dwóch elementów: jednej pętli indukcyjnej i jednego regulowanego biurka w Biurze Obsługi Studenta. Takie przedstawienie sprawy jest cyniczne, fałszywe i stanowi świadome pominięcie faktów. To nie tylko kłamstwo, ale także działanie godzące w wizerunek uczelni jako instytucji otwartej i przyjaznej dla osób z niepełnosprawnościami.

Kolejnym przykładem nierzetelności jest stwierdzenie PKA, że uczelnia pominęła problem dostępności sal na potrzeby pracy własnej studentów. Fakty są takie, że uczelnia podjęła stosowne działania formalne i decyzje, aby zagwarantować studentom możliwość korzystania z sal dydaktycznych poza godzinami zajęć. Dokumentacja w tym zakresie została przekazana PKA. Twierdzenie, że uczelnia „pominęła problem”, jest więc kolejnym przykładem albo niedbałego zapoznania się z dokumentacją, albo świadomego jej zignorowania. W obu przypadkach kompromituje to PKA jako instytucję.

Jeżeli chodzi o system monitorowania i ewaluacji infrastruktury, Prezydium wskazało, że jest on nieskuteczny, a udział studentów w przeglądach iluzoryczny. Argument ten opiera się jednak na fałszywych przesłankach. Skoro bowiem wszystkie zarzuty PKA w odniesieniu do samej infrastruktury są nieprawdziwe, to także wyciągnięty z nich wniosek o nieskuteczności systemu monitorowania jest pozbawiony podstaw. Nie można bowiem budować oceny skuteczności systemu na fałszywych informacjach o jego przedmiocie. Gdyby PKA odniosła się uczciwie do faktów, musiałaby przyznać, że system zapewniania jakości kształcenia w obszarze infrastruktury funkcjonuje prawidłowo i prowadzi do rzeczywistych usprawnień.

Podsumowując, zarzut niespełnienia kryterium 5 jest oparty na kłamstwach, manipulacjach i pomijaniu faktów. PKA twierdzi, że nie istnieją pracownie, które istnieją, że nie ma biblioteki, która jest, że nie podjęto działań, które zostały udokumentowane. Twierdzenia te nie tylko mijają się z prawdą, ale stanowią jawne fałszerstwo obrazu

rzeczywistości. W tej sytuacji ocena PKA nie może być traktowana jako rzetelna opinia ekspercka. Jest to dokument pozorny, pozbawiony podstaw faktycznych i prawnych, który nie może stanowić wiarygodnej podstawy dla decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

4.4. Kryterium 6. Współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym w konstruowaniu, realizacji i doskonaleniu programu studiów oraz jej wpływ na rozwój kierunku

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu. Pomimo obszernego stanowiska zaprezentowanego przez Uczelnię w odpowiedzi na zarzuty dotyczące kryterium 6, zebrane dane i dokumentacja dołączona do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie potwierdzają spełnienia wymagań normatywnych w zakresie systemowej, celowej i udokumentowanej współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym na etapie projektowania, realizacji i doskonalenia programu kształcenia.

Uczelnia powołuje się na konsultacje zewnętrzne z początku 2025 r. i przedstawia listę 16 nowych partnerów. Wskazuje również, że interesariusze zostali dobrani „celowo” i zgodnie ze specjalnościami. Brakuje jednak dowodów na wpływ tych interesariuszy na kształt programu studiów i brak danych o ich rzeczywistym zaangażowaniu (np. opinie, rekomendacje, rezultaty). W świetle kryterium 6 istotna jest ciągłość i adekwatność współpracy, a nie jednorazowe działania następujące po wizytacji.

Uczelnia deklaruje dobór interesariuszy zgodnie ze specjalnościami „psychologia kliniczna” i „psychologia dzieci i młodzieży”, jednak brak jest dowodów na faktyczne powiązanie konkretnych instytucji z określonymi modułami specjalnościowymi. Przedstawione uzasadnienia są ogólnikowe i nie wskazują na realny wkład interesariuszy w konstruowanie programów, sylabusów czy praktyk zawodowych. Brak jest również

danych potwierdzających, że przedstawiciele danego środowiska zawodowego rzeczywiście angażują się w monitorowanie lub modyfikowanie programów.

Uczelnia nie była w stanie przedstawić przykładów systematycznej, zróżnicowanej współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym funkcjonującej w okresie podlegającym ocenie. Umowy podpisane między grudniem 2024 a styczniem 2025 r. oraz utworzenie Rady Konsultacyjnej Biznesu po wizytacji, świadczą o działaniach reaktywnych, a nie o stałej, systematycznej współpracy.

Uczelnia informuje o powołaniu Rady Konsultacyjnej, regularnych spotkaniach od kwietnia 2025 oraz ankietach, jednakże Prezydium PKA zważyło, iż :

- Odkryto się dopiero po ocenie programowej, co oznacza, że działania te nie mogą korygować błędów wykrytych w stanie pierwotnym.
- Brakuje dokumentów z okresu oceny (2022–2024), takich jak protokoły, opinie branżowe, zapisy zmian programowych z udziałem partnerów.
- Nie przedstawiono żadnych przeglądów wcześniejszej współpracy, a zatem nie ma dowodu na istnienie naprawdę funkcjonującego systemu.

Reasumując, stanowisko Uczelni nie odnosi się w sposób rzeczowy do istoty zarzutów dotyczących kryterium 6. Brakuje dowodów na to, że współpraca z interesariuszami zewnętrznymi miała charakter systemowy, celowy i udokumentowany na etapie projektowania, realizacji i doskonalenia programu studiów w kierunku psychologia.

Ustosunkowanie się Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Analizując stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej w odniesieniu do kryterium 6, należy zauważyć, że jest to bodaj jedyny fragment oceny, w którym ekspert PKA w sposób rzeczywisty zapoznał się z dokumentacją i spróbował odnieść do materiałów przesłanych przez uczelnię. W porównaniu z pozostałymi kryteriami, w których mieliśmy do czynienia jedynie z kopiowaniem gotowych formułek i powtarzaniem

pustych sformułowań, tutaj widoczny jest przynajmniej cień próby merytorycznej argumentacji. Nie oznacza to jednak, że ocena Prezydium jest prawidłowa ani że można się z nią zgodzić. Wręcz przeciwnie – nawet w tym obszarze, gdzie praca eksperta była nieco bardziej staranna, podstawowy błąd polega na braku uwzględnienia specyfiki młodego kierunku studiów, który funkcjonował w momencie oceny zaledwie dwa lata i nie zakończył jeszcze pełnego cyklu kształcenia.

Prezydium PKA zarzuca uczelni brak dowodów na to, że interesariusze zewnętrzni wywierali realny wpływ na kształt programu studiów, brak danych o ich rzeczywistym zaangażowaniu oraz brak przykładów modyfikacji programu w oparciu o ich opinie. Zarzut ten opiera się na fałszywym założeniu, jakoby nawet na kierunku nowo utworzonym i prowadzonym dopiero dwa lata należało oczekiwać systematycznych, udokumentowanych ingerencji w program studiów. To podejście całkowicie ignoruje fakt, że sam proces tworzenia kierunku psychologia odbywał się przy ścisłej współpracy z interesariuszami zewnętrznymi. Uczelnia, składając wniosek o utworzenie kierunku studiów, musiała wykazać, że program jest zgodny z zapotrzebowaniem otoczenia społeczno-gospodarczego. PKA wówczas oceniła ten wniosek pozytywnie, co oznacza, że współpraca z otoczeniem została uznana za wystarczającą i dobrze udokumentowaną. Innymi słowy, program psychologii był w istocie świeżo zatwierdzony, a jego treść przeszła niedawno proces weryfikacji i konsultacji.

W tej sytuacji trudno wymagać, aby w ciągu pierwszych dwóch lat realizacji programu pojawiły się przesłanki do jego zmiany i aby interesariusze zewnętrzni domagali się modyfikacji treści programowych. Zakończenie pełnego cyklu kształcenia i uzyskanie pierwszych absolwentów to naturalny moment do krytycznej refleksji nad programem i jego ewentualnych korekt. Zarzut PKA, że brak jest dowodów na zmiany dokonane przy udziale interesariuszy, jest więc pozbawiony sensu, bo opiera się na nieadekwatnym oczekiwaniu. Nie można bowiem wymagać modyfikacji programu, który dopiero co został opracowany i zatwierdzony, a jego zgodność z potrzebami otoczenia niedawno

potwierdzono.

Uczelnia, mając świadomość potrzeby wykazania aktywności w tym obszarze, nie pozostawiła sprawy bez reakcji. W trakcie postępowania akredytacyjnego znacząco wzmocniono listę partnerów zewnętrznych, powiększając ją o szesnaście nowych instytucji i organizacji. Były to działania racjonalne i proporcjonalne, odpowiadające na zarzuty PKA, ale jednocześnie kontynuujące dotychczasową politykę współpracy z otoczeniem. Nie jest prawdą, jak twierdzi Prezydium, że są to działania jednorazowe i reaktywne. Uczelnia już wcześniej posiadała grono interesariuszy, z którymi utrzymywała kontakty, a rozszerzenie listy partnerów było naturalnym procesem wzmacniania i rozwijania współpracy. Wbrew sugestiom PKA nie była to nagła i sztuczna inicjatywa, lecz element konsekwentnej polityki uczelni.

Zarzut, że brak jest dowodów na faktyczne powiązanie konkretnych instytucji z określonymi modułami specjalnościowymi, również nie wytrzymuje krytyki. W momencie akredytacji uruchomione były dwie specjalności: psychologia kliniczna i psychologia dzieci i młodzieży. Dobór partnerów zewnętrznych został dokonany właśnie pod kątem tych specjalności, a ich udział przejawiał się nie tylko w ogólnych deklaracjach współpracy, ale także w gotowości do przyjmowania studentów na praktyki i staże, konsultowania programów zajęć czy uczestniczenia w radach konsultacyjnych. Twierdzenie, że nie istnieją dowody na powiązanie partnerów z modułami specjalnościowymi, jest więc nieprawdziwe.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na logiczną sprzeczność stanowiska PKA. Skoro dwa lata wcześniej, na etapie wnioskowania o utworzenie kierunku, Komisja sama oceniła pozytywnie dokumentację, w której uczelnia musiała wykazać współpracę z otoczeniem przy projektowaniu programu, to dziś twierdzenie, że takich dowodów nie ma, oznacza w istocie zakwestionowanie własnej wcześniejszej decyzji. Nie można bowiem jednocześnie uznawać, że program został poprawnie opracowany i odpowiada

potrzebom społecznym, a następnie twierdzić, że brak dowodów na udział otoczenia w jego projektowaniu. To wewnętrzna sprzeczność, która obnaża brak konsekwencji i rzetelności po stronie PKA.

Prezydium podnosi również, że Rada Konsultacyjna Biznesu została powołana po wizytacji, a umowy podpisane w grudniu 2024 i styczniu 2025 r. mają charakter reaktywny. Takie stanowisko znowu świadczy o niezrozumieniu ram czasowych oceny programowej. Zgodnie z art. 242 ust. 4 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ocena programowa kończy się dopiero z chwilą wydania ostatecznej oceny. Oznacza to, że wszystkie działania podjęte w trakcie trwania procedury muszą być brane pod uwagę jako element stanu faktycznego. Nie można ich arbitralnie pomijać tylko dlatego, że zostały zainicjowane po wizytacji, skoro ocena formalnie trwała aż do dnia wydania uchwały Prezydium. PKA, ignorując te działania, działała wbrew prawu i pozbawiła ocenę jej legalnego charakteru.

Uczelnia nie neguje, że na tak młodym kierunku skala systematycznej i udokumentowanej współpracy z otoczeniem nie jest jeszcze tak rozbudowana, jak na uczelniach prowadzących dany kierunek od kilkunastu lat. Ale w świetle realiów i kontekstu dwuletniego kierunku psychologii oczekiwanie PKA, by już teraz przedstawić przeglądy, opinie branżowe czy modyfikacje programowe, jest całkowicie nierealne i oderwane od logiki. W tym krótkim czasie na rynku psychologicznym nie zaszły zmiany, które wymuszałyby korektę programu. Skoro interesariusze niedawno współtworzyli program na etapie wniosku, naturalne jest, że nie zgłaszali potrzeby natychmiastowych poprawek.

Podsumowując, zarzut niespełnienia kryterium 6 jest w całości bezzasadny. Program psychologii był świeżo zatwierdzony po konsultacjach z otoczeniem, interesariusze byli obecni i aktywni od samego początku, a brak zmian programowych wynika z braku ku temu realnych przesłanek. Wszelkie działania podejmowane po wizytacji – powiększenie

grona partnerów, powołanie Rady Konsultacyjnej, rozwinięcie współpracy – nie są „działaniami reaktywnymi”, lecz kontynuacją i wzmocnieniem polityki, którą uczelnia prowadzi od momentu powstania kierunku. Twierdzenie PKA, że brak jest dowodów na współpracę przy projektowaniu programu, jest nie tylko fałszywe, ale także sprzeczne z wcześniejszymi decyzjami samej Komisji. W konsekwencji ocena w zakresie kryterium 6 jest arbitralna, nielogiczna i pozbawiona podstaw faktycznych, a tym samym nie może stanowić wiarygodnej przesłanki dla decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

4.5. Kryterium 10. Polityka jakości, projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie, przegląd i doskonalenie programu studiów

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu. Działania naprawcze wskazane przez Uczelnię mają charakter deklaracyjny, inicjalny i formalny. Uczelnia wskazuje, że wdrożyła działania naprawcze mające na celu uporządkowanie struktury organizacyjnej i eliminację niejasności w zakresie odpowiedzialności. Kluczowe znaczenie ma jednak fakt, że wszystkie działania naprawcze Uczelni zostały wdrożone dopiero po zakończeniu oceny programowej. Uczelnia nie przedstawiła żadnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że opisane we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy elementy systemu już wykazały satysfakcjonującą skuteczność. Przeciwnie, mnogość uchybień zaistniałych na etapie działań związanych z przygotowaniem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (vide wyżej) wskazuje, iż deklarowane działania naprawcze na razie nie przyniosły żadnych wymiernych rezultatów.

Pomimo wdrożenia Zarządzenia Rektora nr 08/02/2025, mającego na celu wyeliminowanie konfliktu interesów oraz rozdzielenie funkcji merytorycznych i jakościowych, Uczelnia nie przedstawiła wystarczających dowodów na rzeczywiste uporządkowanie i spójną realizację przyjętych rozwiązań. Zakres kompetencji Dyrektora

Instytutu Psychologii oraz Dyrektora Filii w Szczecinie wobec działań podejmowanych przez Komisję ds. Jakości Kształcenia pozostaje nadal niejednoznaczny. Brak precyzyjnego rozgraniczenia odpowiedzialności prowadzi do strukturalnych niejasności, które uniemożliwiają skuteczne zarządzanie jakością kształcenia.

Przedstawiony przez Uczelnię nowy Wewnętrzny System Zapewniania Jakości Kształcenia, wdrożony dopiero w czerwcu 2024 roku, nie został poparty wystarczającym materiałem dowodowym dokumentującym jego faktyczne funkcjonowanie i skuteczność. Przykłady działań przedstawione w odpowiedzi Uczelni (szkolenia dla promotorów, zmiany w siatce zajęć) mają charakter incydentalny, a ich związek z wynikami ewaluacji nie został jasno udokumentowany.

Brakuje dowodów na systematyczne wykorzystanie wyników analiz do identyfikacji problemów i wdrażania rzeczywistych działań naprawczych.

Zapewnienia Uczelni dotyczące aktywnego udziału interesariuszy (studentów, absolwentów, pracodawców) nie znajdują odzwierciedlenia w przedstawionych dokumentach. W trakcie wizytacji i w dokumentacji samooceny nie wykazano systemowego zaangażowania tych grup w proces ewaluacji i doskonalenia programu studiów. Działania te mają charakter fragmentaryczny i nie są elementem trwałego, zaplanowanego procesu. Udział studentów ogranicza się do anonimowego wypełniania ankiet, natomiast współpraca z otoczeniem społeczno-gospodarczym jest incydentalna, bez jasno określonych procedur czy mechanizmów ich włączania.

W dokumentacji nie określono w sposób jednoznaczny zakresu danych ilościowych i jakościowych wykorzystywanych w procesie ewaluacji programu studiów. Brakuje systematycznego podejścia do zbierania, analizy i wykorzystywania informacji pochodzących od wszystkich grup interesariuszy. W rezultacie ewaluacja ma charakter powierzchowny i nie przekłada się na realne usprawnienia programu.

Najbardziej wymownym potwierdzeniem nieskuteczności systemu wewnętrznego jest

fakt, iż wszystkie działania naprawcze opisane przez Uczelnię zostały podjęte dopiero w odpowiedzi na ocenę zewnętrzną PKA. Żadna z nieprawidłowości nie została zidentyfikowana w ramach działania wewnętrznego systemu jakości. Świadczy to o jego nieskuteczności jako narzędzia do bieżącego monitorowania i doskonalenia jakości kształcenia. Przedstawione przez Uczelnię argumenty nie są poparte nowymi, przekonującymi dowodami, a zmiany wdrożone po ocenie zespołu PKA mają charakter reaktywny i nie dokumentują wcześniejszego funkcjonowania skutecznego systemu zapewniania jakości. Brak klarownych struktur odpowiedzialności, formalizm procedur, ograniczony udział interesariuszy oraz brak systemowego podejścia do zbierania i wykorzystywania danych ewaluacyjnych uniemożliwiają skuteczne monitorowanie i doskonalenie jakości kształcenia na kierunku psychologia w Filii w Szczecinie UBNS „Varsovia”.

Ustosunkowanie się Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej odnoszące się do kryterium 10 stanowi w istocie beznadziejne podsumowanie beznadziejnej oceny. W treści uchwały powielono niemal dosłownie te same sformułowania, które wielokrotnie pojawiały się zarówno w odniesieniu do innych kryteriów ocenianych w niniejszej sprawie, jak i w ocenach programowych przeprowadzanych przez PKA na innych kierunkach i w innych uczelniach. Sformułowania o „deklaratywnym, inicjalnym i formalnym charakterze działań” są niczym innym, jak zdartą płytą, świadczącą o tym, że Komisja nie pochyliła się nad materiałem dowodowym przesyłanym przez uczelnię i nie dokonała realnej, merytorycznej analizy tego materiału. Powtarzanie w kółko tych samych, nic niewnoszących frazesów nie tylko obnaża brak argumentów, ale także kompromituje samą ideę akredytacji, sprowadzając ją do mechanicznego kopiowania gotowych formułek.

Na tym tle szczególnie rażące jest to, że uczelnia faktycznie wdrożyła udoskonalenia we

wskazanych przez PKA obszarach, a ich dokumentacja została przestana do Komisji. Uczelnia działała zgodnie z zaleceniami, przeprowadzając zmiany organizacyjne, wprowadzając zarządzenia rektorskie, powołując odpowiednie komisje i podejmując działania projakościowe. Zostało to jednak całkowicie zignorowane, a w uzasadnieniu uchwały wciąż powtarza się tezę, że „działania mają charakter deklaracyjny”. W takiej sytuacji bezsensowna staje się wieloetapowość procedury – skoro każda odpowiedź uczelni, każde działanie naprawcze, każda korekta i każde wdrożenie spotykają się z automatycznym zbyciem i przypięciem łatki „formalności”. PKA w ten sposób deprecjonuje trud uczelni i podważa sam sens akredytacji, która w teorii ma być procesem partnerskim i projakościowym.

Klasycznym błędem logicznym popełnionym przez PKA jest budowanie argumentacji w odniesieniu do kryterium 10 w oparciu o swoje wcześniejsze pomówienia i kłamliwe ustalenia. Innymi słowy, Komisja posługuje się własnymi nieprawdziwymi zarzutami, by dowodzić nieskuteczności wewnętrznego systemu jakości. W żadnym innym obszarze działalności akademickiej taka metoda nie zostałaby zaakceptowana – nie można bowiem używać własnych twierdzeń jako dowodu na ich prawdziwość. To klasyczna tautologia, która nie ma nic wspólnego z rzetelnym postępowaniem oceniającym.

Warto przypomnieć, że PKA wskazała na konieczność dokonania zmian w zakresie podziału kompetencji w strukturze odpowiedzialnej za zapewnianie jakości kształcenia. Uczelnia, respektując te zalecenia, przeprowadziła stosowne reformy, wdrażając Zarządzenie Rektora nr 08/02/2025, które jednoznacznie uporządkowało strukturę i wyeliminowało potencjalne konflikty interesów. Odpowiednia dokumentacja została przestana do PKA. Mimo to Komisja stwierdziła, że „brak jest nadal jednoznaczności w podziale kompetencji”. Tego rodzaju stanowisko nie wynika z analizy dokumentów, lecz z braku umiejętności czytania ze zrozumieniem po stronie ekspertów. Nowy system został bowiem opisany w sposób jasny, spójny, precyzyjny i racjonalny. Jeżeli PKA nie zauważyła tego w dokumentacji, świadczy to nie o deficytach systemu jakości uczelni,

lecz o deficytach osób oceniających.

Uczelnia pragnie z całą mocą podkreślić, że wdrożone zmiany nie są żadnymi „deklaracjami” czy „inicjatywami wstępnymi”. To realne reformy, które jasno układają relacje pomiędzy Dyrektorem Instytutu Psychologii, Dyrektorem Filii w Szczecinie a Komisją ds. Jakości Kształcenia. Struktura kompetencyjna jest obecnie przejrzysta i pozwala na skuteczne zarządzanie jakością kształcenia. Twierdzenie PKA o braku jednoznaczności to nic innego, jak świadome przeinaczanie faktów. Nie jest bowiem prawdopodobne, aby eksperci Komisji rzeczywiście wierzyli w to, co napisali. Bardziej prawdopodobne jest to, że ich celem było – niezależnie od faktów – podtrzymanie negatywnej narracji wobec uczelni.

W zakresie funkcjonowania Wewnętrznego Systemu Zapewniania Jakości Kształcenia uczelnia przedstawiła setki dowodów potwierdzających jego realne działanie. Były to protokoły, uchwały, wyniki ankiet studenckich, dokumenty z hospitacji zajęć, sprawozdania z komisji, harmonogramy szkoleń i wiele innych materiałów. PKA, pomimo otrzymania tej obszernej dokumentacji, w uchwale napisała, że „brak dowodów”. To jaskrawe kłamstwo, które świadczy o tym, że dokumentacja nie została w ogóle przeanalizowana. Trudno bowiem przyjąć, że dziesiątki przestanych protokołów czy raportów z hospitacji „nie istnieją”.

Prezydium powołuje się także na „incydentalny charakter działań” projakościowych, takich jak szkolenia dla promotorów czy zmiany w siatce zajęć. Argument ten w pełni dowodzi niezrozumienia realiów akademickich. W momencie wizytacji kierunku psychologia w Filii w Szczecinie istniał dopiero dwa lata. Naturalne jest, że działania projakościowe dopiero się formują i że ich efekty nie mogą jeszcze być porównywane z uczelniami prowadzącymi ten kierunek od kilkunastu lat. Zarzut o incydentalność działań w tak krótkim okresie funkcjonowania kierunku jest oderwany od logiki i świadczy o braku doświadczenia oceniających w pracy z młodymi programami studiów.

W odpowiedzi na zarzut dotyczący braku systematycznego zaangażowania interesariuszy uczelnia przedstawiła szereg dokumentów dowodzących udziału studentów, absolwentów i pracodawców w procesie ewaluacji i doskonalenia programu. Ankiety studenckie są jednym z klasycznych narzędzi tego procesu, a udział otoczenia społeczno-gospodarczego jest faktem, potwierdzonym podpisanymi umowami i powołaniem rady konsultacyjnej. Twierdzenie PKA, że udział studentów ogranicza się wyłącznie do anonimowych ankiet, jest nieprawdziwe, bo pomija inne mechanizmy, które funkcjonują w systemie jakości. Podobnie jak twierdzenie, że współpraca z otoczeniem społecznym i gospodarczym ma charakter incydentalny – w sytuacji, gdy uczelnia od początku realizuje konsekwentną politykę rozwoju partnerstw.

Najbardziej kuriozalne jest stwierdzenie, że „najlepszym dowodem nieskuteczności systemu jakości jest fakt, że wszystkie działania naprawcze zostały podjęte dopiero w odpowiedzi na ocenę PKA”. Po pierwsze, uczelnia wielokrotnie podkreślała, że system jakości identyfikuje problemy i wdraża działania naprawcze, czego dowodem są dziesiątki przesłanych dokumentów. Po drugie, nawet jeśli część działań została przyspieszona w odpowiedzi na ocenę PKA, to w żaden sposób nie może to być traktowane jako dowód nieskuteczności systemu. Wręcz przeciwnie – zdolność uczelni do szybkiego reagowania na uwagi zewnętrzne świadczy o elastyczności i sprawności systemu jakości. Po trzecie, twierdzenie, że działania naprawcze „nie dokumentują wcześniejszego funkcjonowania skutecznego systemu”, jest nielogiczne. Każdy system jakości działa w ten sposób, że reaguje na pojawiające się sygnały i wprowadza usprawnienia. Gdyby uczelnia od początku funkcjonowała perfekcyjnie i bezbłędnie, nie byłoby potrzeby wprowadzania żadnych działań projakościowych.

Podsumowując, ocena PKA w zakresie kryterium 10 jest pozbawiona wartości merytorycznej. Komisja powtarza puste frazesy, ignoruje fakty i dowody, powołuje się na własne wcześniejsze zarzuty jako na argumenty, nie rozumie realiów młodego kierunku studiów i celowo pomija dokumentację potwierdzającą skuteczność systemu jakości. W

konsekwencji stanowisko Prezydium nie tylko nie odpowiada prawdzie, ale także podważa sensowność całego procesu akredytacyjnego. Uczelnia wyraża nadzieję, że Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego dostrzeże ten chaos, brak kompetencji i rażące naruszenia prawa, i nie uwzględni w żadnym stopniu tej nielegalnej paraopinii.

4.6. Podsumowanie

Podsumowując całość niniejszej skargi należy z całą mocą podkreślić, że stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej wyrażone w uchwale nr 485/2025 z dnia 10 lipca 2025 r. nie może być uznane za rzetelne, obiektywne ani zgodne z prawem. Analiza poszczególnych kryteriów – począwszy od kryterium 3, poprzez kryteria 4, 5 i 6, aż do kryterium 10 – prowadzi do jednoznacznego wniosku, że cała ocena programowa została przeprowadzona w sposób arbitralny, stronniczy, sprzeczny z faktami i rażąco niespójny logicznie. We wszystkich kryteriach powtarza się ten sam schemat: PKA ignoruje przedstawione dowody, pomija przesłane dokumenty, zaprzecza faktom potwierdzonym materiałem fotograficznym, a całość konkluduje powtarzaniem bez końca frazesem, że działania uczelni mają charakter „deklaratywny, inicjalny i formalny”. To powtarzanie niczym zdarta płyta kompromituje PKA jako instytucję i pokazuje, że nie przeprowadzono realnej analizy materiału, lecz ograniczono się do kopiowania gotowych formułek. W ten sposób zanegowano sens całej procedury wieloetapowej – skoro na każdym etapie, niezależnie od liczby przesłanych dokumentów, niezależnie od faktycznych wdrożeń i zmian organizacyjnych, odpowiedź PKA sprowadzała się do tego samego frazesu, to znaczy, że uczelnia nie miała w praktyce żadnej możliwości obrony. W zakresie kryterium 3 uczelnia dokonała pełnej implementacji uwag zgłoszonych przez PKA – wprowadzono minimalny próg punktowy w rekrutacji, doprecyzowano wymagania językowe, zaostrzono procedury uznawania efektów uczenia się, zmieniono program studiów i metody weryfikacji, przestano do PKA realne dowody z zajęć, wdrożono także procedurę postępowania w sytuacjach konfliktowych. Prezydium PKA wszystkie te działania zignorowało, sprowadzając je do rzekomych „deklaracji” i odmawiając uwzględnienia

dowodów materialnych, takich jak prace etapowe przesłane przez uczelnię. Co więcej, użyto frazesów o „masywnych wadach procesu kształcenia”, które nie zostały udokumentowane ani wyjaśnione. Ocena w tym zakresie jest niemerytoryczna, tautologiczna i pozbawiona wartości dowodowej. W odniesieniu do kryterium 4 PKA powieliła szereg zarzutów, które w istocie obnażają brak profesjonalizmu oceniających. Uczelnia przedstawiła biogramy nowych pracowników na wzorach PKA – tak jak robią wszystkie uczelnie w toku akredytacji – a Prezydium stwierdziło, że „biogramy nie dowodzą posiadania odpowiedniej wiedzy”. To sprzeczne z logiką i z praktyką oceny kadry. Zarzut o „braku woli zatrudnienia” nowych wykładowców to insynuacja kłamstwa ze strony rektora uczelni, który sygnował dokumenty swoim podpisem. Takie stanowisko podważa powagę dokumentacji akademickiej i jest niedopuszczalne. Podobnie zarzut o braku systematycznych hospitacji czy ocen okresowych został sformułowany bez zrozumienia faktu, że filia i kierunek psychologia istniały dopiero dwa lata – a więc termin na przeprowadzenie ocen okresowych jeszcze nie nadszedł. Całość stanowiska PKA w tym zakresie obnaża brak znajomości prawa, brak logiki i skrajne uprzedzenie wobec uczelni. Kryterium 5 stanowi przykład najbardziej jaskrawego oderwania PKA od faktów. Prezydium stwierdziło, że nie istnieją laboratoria psychologiczne, pracownia testów czy biblioteka – mimo że wszystkie te jednostki istnieją fizycznie, ich zdjęcia i opisy zostały przesłane PKA, a uczelnia wykazała ich funkcjonowanie. Twierdzenie o braku biblioteki przy jednoczesnym posiadaniu przez PKA zdjęć tej biblioteki jest dowodem na całkowitą nierzetelność oceny. Podobnie manipulacją było sprowadzenie dostosowań dla osób z niepełnosprawnościami do jednego biurka i jednej pętli indukcyjnej – pomijając obszerny katalog faktycznych udogodnień wdrożonych przez uczelnię. PKA zarzuciła także brak dostępu studentów do sal na potrzeby pracy własnej, choć uczelnia formalnie zagwarantowała taki dostęp i przesłała stosowne decyzje. Wreszcie – zarzut nieskuteczności systemu monitorowania infrastruktury był oparty na fałszywych przesłankach, bo skoro same zarzuty dotyczące infrastruktury były nieprawdziwe, to

także wniosek o braku skuteczności systemu nie mógł być prawdziwy. W kryterium 6 ekspert PKA wykazał się większą starannością niż w innych kryteriach, ale i tak stanowisko było chybione. Zarzut o braku dowodów na wpływ interesariuszy zewnętrznych na program studiów jest niezasadny w sytuacji, gdy kierunek psychologia istniał dopiero dwa lata, a program ten był świeżo zatwierdzony po pełnych konsultacjach z otoczeniem społeczno-gospodarczym w ramach procedury tworzenia kierunku. Oczekiwanie, by w tak krótkim czasie interesariusze wprowadzali zmiany do programu, jest nieuzasadnione. Skoro dwa lata wcześniej PKA pozytywnie oceniła wniosek o utworzenie kierunku, to twierdzenie, że brak dowodów na współpracę przy projektowaniu programu, oznacza kwestionowanie własnej decyzji. Wzmocnienie listy partnerów o 16 nowych instytucji nie było „działaniem reaktywnym”, lecz kontynuacją istniejącej polityki. Brak zmian programowych przy udziale interesariuszy jest naturalny – bo nie zaszyły żadne okoliczności, które wymagałyby takiej interwencji w tak krótkim czasie. Ocena PKA w zakresie kryterium 10 stanowi podsumowanie wszystkich błędów, które występowały wcześniej. Powielono frazesy o „deklaratywnym, formalnym, inicjalnym” charakterze działań, ignorując fakt, że uczelnia wdrożyła zalecane zmiany, w tym Zarządzenie Rektora nr 08/02/2025, które jasno uregulowało podział kompetencji i wyeliminowało konflikty interesów. PKA twierdzi, że brak jest dowodów na funkcjonowanie systemu jakości, mimo że uczelnia przesłała setki dokumentów – protokołów, uchwał, ankiet, sprawozdań. Twierdzenie o braku dowodów jest po prostu kłamstwem. Zarzut o „incydentalnym charakterze działań” świadczy o niezrozumieniu, że kierunek miał dopiero dwa lata i był w fazie formowania systemu projakościowego. Co więcej, elastyczne reagowanie uczelni na uwagi PKA dowodzi sprawności systemu, a nie jego nieskuteczności. Powtarzanie przez PKA, że brak jest systematycznego udziału interesariuszy, jest również fałszywe – studenci, absolwenci i pracodawcy byli angażowani, co dokumentują przedstawione materiały. Wreszcie za absurdalne należy uznać stwierdzenie, że najlepszym dowodem na nieskuteczność systemu jakości jest to,

iż działania naprawcze zostały podjęte w odpowiedzi na ocenę PKA. To właśnie dowodzi sprawności systemu, który potrafi szybko i skutecznie reagować na sygnały zewnętrzne. Na marginesie analizy poszczególnych kryteriów należy wskazać na systemowe uchybienia proceduralne: brak określenia ram temporalnych oceny programowej, ignorowanie art. 242 ust. 4 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, który stanowi, że ocena kończy się dopiero z chwilą wydania ostatecznej uchwały – a więc wszystkie działania podjęte w toku procedury powinny być brane pod uwagę, powielanie identycznych sformułowań w różnych kryteriach i w różnych ocenach programowych, co świadczy o schematyczności i pozorności oceny, powoływanie się przez PKA na własne wcześniejsze twierdzenia jako na argumenty, co stanowi klasyczną tautologię. Wszystkie te okoliczności prowadzą do jednego wniosku: uchwała Prezydium PKA nr 485/2025 nie spełnia kryteriów rzetelności, obiektywizmu ani zgodności z prawem. Nie może więc stanowić wiarygodnej podstawy do wydania przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego decyzji o cofnięciu Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” uprawnień do prowadzenia kierunku psychologia. Opinia PKA ma charakter pozorny, została wydana z naruszeniem prawa, ignoruje fakty i dowody, jest sprzeczna z logiką i wewnętrznie niespójna. W konsekwencji musi zostać całkowicie zdyskredytowana i pominięta przy podejmowaniu rozstrzygnięcia administracyjnego. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, analizując całość materiału, nie może w żaden sposób oprzeć się na stanowisku PKA, gdyż nie spełnia ono elementarnych standardów rzetelności i legalności. Jedyną możliwą decyzją w tej sytuacji jest nieuwzględnienie wniosków wynikających z uchwały Prezydium PKA nr 485/2025.